

MEKTEP

ÖZKURBİR AYLIK EĞİTİM DÜŞÜNCE DERGİSİ

YIL : MART 2026 SAYI : 10

www.ozkurbir.org

**Fikrin ve Eğitimin
Buluşma Noktası**

@ozkurbir.official

ÖZEL ÖĞRETİM KURUMLARI BİRLİĞİ
DERNEĞİ

İÇİNDEKİLER

01- ESAS İHTİYAÇ NEDİR ?

PROF. DR. OSMAN KEMAL KAYRA

05- GELECEĞİN EĞİTİMİ,EĞİTİMİN GELECEĞİ,
ÖNGÖRÜLER **RAMAZAN AKSOY**

08- BİR ŞİİRSİN ÖĞRETMENİM **BESTAMİ YAZGAN**

09- OKULLARDA MANEVİ EĞİTİM: DERSİN
ÖTESİNDEBİROKUL İKLİMİ MESELESİ

ESRA TUNÇ SAMSA

11- ZEKÂ GERÇEKTEN DÜŞÜYOR MU, YOKSA DÜNYA MI
DEĞİŞİYOR? **YUNUS EMRE GEDİKLİ**

13- VELİ TOPLANTILARININ ANATOMİSİ **ADEM KEVEN**

16- TAHAYYÜL VE TASAVVUR **NACİ BEKTAŞ**

17- EĞİTİM NEREDE BAŞLAR?“KASİSİ!” VETRAFİK
KÜLTÜRÜ **EMİN KEVEN**

20- EVLADI FATİHAN **YUSUF DURSUN**

21- BİR NESLİN RUHUNU İNŞA ETMEK **DANYAL SÜZGÜN**

24- LİMERANS **HACER ELBEY**

25- EĞİTİMDE STRATEJİK YALNIZLAŞMAYA KARŞI:ÖZEL
OKULLARA BİRLİK ÇAĞRISI **BİLGİN PELİSTER**

27- TAMBURİCEMİL BEY'DEN YAPAY ZEKÂYA: DOĞU-
BATI ARASINDA KAYBOLAN TİNİLERİN PEŞİNDE

DOÇ. DR. ERDAL KILIÇ

29- İSLÂM'IBİLMEDEN VEYAŞAMADAN; SAHİ,SİZ NEYE
KARŞI ÇIKIYORSUNUZ? **SEBAHATTİN KAZAZ**

33- DEDEMİN TESPİHİNE NEOLDU? **RİDVAN AKLAN**

35- KUL HAKKIYEMEK ORUCU BOZAR MI?!.. **SALİH UYAN**

37- SARSILAN BİR DÜNYADA MİLLİ BİRLİĞİ İNŞA EDEN
SARSILMAZGÜÇ; ÖĞRETMEN VE EĞİTİM **ALİ DAYIOĞLU**

40- GÜZEL AHLAK **ŞAHİN KARATAŞ**

41- GELİYOR GELMEKTEOLAN **KADİR ÜNAL**

43- ÇAYIN TAŞI İLE ÇAYIN KUŞUNU VURMAK !?
HAMİ KOÇ

45- BİR AYIN RUHU,BİR YILIN EĞİTİM İKLİMİ OLABİLİR Mİ?
FATİH İŞGÖREN

47- BAYRAM OLACAK BİRRAMAZAN
ÖMER FARUK KONCA

www.ozkurbir.org

İmtiyaz Sabihi

B. ENİS ŞENER

Yönetim Kurulu

- ALİ DAYIOĞLU
- ADEM DOĞAN
- BİLGİN PELİSTER
- HAMİ KOÇ
- HİDAYET DOĞAN
- İSMAİL GÜLER
- KADİR ÜNAL
- MEHMET COŞAR
- OLCAY TOPRAKLI
- RASİM KARAGÜL
- ŞEYHALİ TUĞ

Yayın Editörü

Doç. Dr. ERDAL KILIÇ

Sanat Danışmanı

CEMAL TOY

Yayın Kurulu

- ERBİN SOYGÜR
- CENGİZ DİNÇER

Dijital

SELAHATTİN POLAT

SEPOL BİLİŞİM
Web İnternet - Bilişim Teknolojileri

Kıymetli Okurlarımız,

Bir fikrin, bir idealin ve bir yürüyüşün izinde çıktığımız bu yolculukta, Mektep Dergisi olarak 10. sayımıza ulaşmanın heyecanını ve şükrünü yaşıyoruz. Her sayıda kalemiyle, fikriyle, emeğiyle katkı sunan kıymetli yazarlarımız; bizi takip eden, eleştiren ve geliştiren siz değerli okurlarımızla birlikte büyüyen bu mektep, aslında hepimizin ortak eseridir.

“Mektep” kelimesi, yalnızca bir eğitim mekânını değil; aynı zamanda bir terbiyeyi, bir inşayı ve bir istikameti ifade eder. Biz de bu bilinçle çıktığımız yolda; bilginin kuru bir aktarım değil, hikmetle yoğrulmuş bir yolculuk olduğuna inanıyoruz. Çünkü eğitim, sadece akla değil; kalbe, ruha ve ahlâka da dokunduğu ölçüde anlam kazanır.

Onuncu sayımızda; eğitimin değişen dünyadaki yeri, değerler eğitiminin önemi, öğretmenlerin dönüştürücü rolü ve yeni neslin karşı karşıya olduğu fırsatlar ile meydan okumalar üzerine zengin bir içerik sizleri bekliyor. Gelenek ile geleceği buluşturma gayretiyle hazırladığımız bu sayıda, her bir yazının sizde yeni ufuklar açmasını temenni ediyoruz.

Bugün, hızlı değişimlerin yaşandığı bir çağda; köklerinden kopmadan yenilenebilen, kimliğini koruyarak gelişebilen bir eğitim anlayışına her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyoruz. Mektep Dergisi olarak bizler, bu ihtiyacın farkında olarak; düşünen, sorgulayan, üreten ve değerleriyle var olan nesillerin yetişmesine katkı sunmayı bir sorumluluk biliyoruz.

Onuncu sayımız, aynı zamanda bir durup düşünme vesilesidir: Nereden geldik, neredeyiz ve nereye gidiyoruz? Bu soruların peşinde, daha güçlü, daha derin ve daha kuşatıcı içeriklerle yolumuza devam etme kararlılığımızı bir kez daha ifade ediyoruz.

Bu sayımızın hazırlanmasında emeği geçen tüm yazarlarımıza, editör ekibimize ve bizlere güvenen siz değerli okurlarımıza gönülden teşekkür ediyorum.

Nice sayılarda buluşmak dileğiyle...

B. Enis Şener
ÖZKURBİR Genel Başkanı

ESAS İHTİYAÇ NEDİR?

PROF. DR. OSMAN KEMAL KAYRA
AKADEMİSYEN & YAZAR & ARAŞTIRMACI

İnsan bilmediği şeye ihtiyaç duymaz; keşifler insan varlığından sonra ortaya çıkar.

Hayatî ihtiyaçlar (hava, su, barınma) ile insanlar doğarken tanışırlar; ilim ise merak ve tecessüs sonucu gelişir.

İlimin konusu insan ve kâinattır; insanın özü ve ruhu araştırmanın merkezindedir.

İnsanoğlu bilmediği şeye ihtiyaç duymaz. Bu yüzden keşifler insan varlığından sonra ortaya çıkmıştır. En büyük hayatî ihtiyaç maddesi olan hava ve suyla insanlar doğarken tanışırlar; hem de bunların ihtiyaç olduğunu bilmeden... İlk insan Hazreti Âdem'e çağına göre hayatî ve kozmik ilimler verildi ise (ki buna inanıyoruz) o hâlde gelişen ilim alanları nelerdir; onlara bakalım... Topluları ilme ve medeniyete sürükleyen esas âmil nedir? İlim ve medeniyet bir ihtiyaç mıdır? İnsanoğlu ne zaman ilme ve medeniyete yöneldi? İlim nasıl ve hangi şartlarda gelişti? İlk insanlar bu iki kavrama çok yabancı mıydılar? İlk insanlara göklere hiç tecessüs ile bakmadılar mı? Biz bu dünyânın neresindeyiz demediler mi? Yâni ilk insanlarda merak etme duygusu yok muydu?

İç içe gelen bu sorulara bir sonraki nesil insanoğlu hem cevap aramış hem de kendilerine göre cevaplar vermiş. İnsanoğlu önce ilmin (bilgi) niceliğini araştırmış; bilgi nedir sorusuna kendilerine ve zamâna göre cevaplar bulmaya çalışmıştır.

İlim, dînin içindedir veyâ dışındadır yâhut her ikisidir diyen gruplar çıkmış. Dehrîler (materyalistler) yalnız akıl ve deney demişler, her dînin mensupları hakikatleri din çerçevesinde ararken düalistler (hem dîni hem de materyalist bakanlar) ya da gelişime bigâne kalıp olurların bırakanlar olarak sınıflayabiliriz.

İlimleri araştırmak için zorlayıcı bir kânun, tedbir olmamıştır. İlim düşünmekle ilgili bir konu, bir tecessüs mes'elesi olduğu için tâlipleri de az olmuştur. İlim neyi ve nasıl araştıracaktır; düşüncenin merkezi ne olmalıdır?

Bu konu çok eskiden beri merkezîleşmiştir. İlimin konusu insan ve kâinattır. Kâinattan kastedilen de kozmik âlemdir. İnsan asıl merkezde ise onu canlı tutan ruh nedir. Bu da asıl araştırma konusunun başlık maddelerinden biri olmuştur.

İHTİYAÇ NEDİR, NEYE GÖREDİR?

İnsan bilmediği şeye ihtiyaç duymaz. Bu yüzden keşifler insan varlığından çok sonra ortaya çıkmıştır. En büyük hayatî ihtiyaç maddesi olan hava ve suyla insanlar doğarken tanışır; hem de bunların ihtiyaç olduğunu bilmeden...

Konularımıza hep düalist olarak bakıyoruz. İlme, hem materyalizme (madde ve çevreye) hem duygu, ahlak ve dine dayalı olarak yaklaşıyoruz. Bunların dışına çıkmak zâten mümkün değil.

İlk insan Hazreti Âdem'e çağına göre hayatî ve kozmik ilimler verildi ise (ki Müslümanlar olarak buna inanıyoruz) o hâlde gelişen ilim alanları nelerdir; onlara bakalım: Evvelâ medenî ihtiyaçlar nelerdir? Hayâtımızda estetizm, san'at, lezzet duygusu, araştırma, toplu yaşama (sosyalleşme) arzuları hangi periyotlarda gelişti. Hayatı kolaylaştıran teknolojiyi insanlar baştan tanımadıklarına göre bunlar neye göre ihtiyaç olarak belirlendi?

Bugün dahi eti çiğ yiyen, sâde ot ve yabânî gıdâlarla beslenen ilkel kabîleler varken, insan "gastronomi" denen nefsi israfları nasıl ve hangi şartlarda geliştirdi? İhtiyaç diyoruz ya, bugün eksi 70 derecelerde yaşayan kutup insanları avladıkları fokların yağlarını çiğ yutup ısınmak için kullanıyorlar. Yine bu insanlar besledikleri Ren geyiklerinin karaciğer ve dalaklarını kanlarını ziyân etmemek için çiğ olarak tüketiyorlar. Muhakkak ki bunu ilk insanlar da böyle yapıyorlardı. O hâlde ihtiyaç çağlara ve değişik insan topluluklarına göre değişiyor. O insanların medenî çevrelerde

yetiştirilen yeni nesilleri mutlakâ değişik damak zevklerine alışacaklar ve çevrelerine göre de giyineceklerdir.

İş gene çevre ve ilme (bilgi) dayanıyor.

İlim gelişmeden çevrenin ve toplumun gelişmesi de mümkün değildir. İnsan ve ilmî münâsebetinin mâcerâsı nasıl başladı? Bütün ilâhî dinlerde inanıldığı gibi ilk insan Hazreti Âdem yaratılınca, yaşaması, çevresini eğitmesi ve beslenme gibi hayatî ihtiyaçlarla insanları yönetmesi için gerekli ilimler ona ilâhî olarak öğretildi. Ateş bulunmadan evvel insanlar günü ikiye ayırdılar: Güneşle başlayan faaliyet vakti gündüz; güneşin batmasıyla dinlenme ve gizlenme vakti gece...

Mesken edinmek ve sığınmak hem de vahşî hayvanlardan korunmak için insanlar mağaralarda ve yontarak sığındıkları taş evlerde oturdular. Mesalâ Kur'ân-ı kerîmde de geçen Eshâb-ı Hicr, Sâlih Peygamber'in uyarıcı olarak gönderildiği Semûd kavmidir. Dağları oydukları evlerde yaşadıkları için onlara "sağlam ve korunmuş evlerde yaşayanlar" anlamında "Eshâbü'l-Hicr" denmiştir. Bunlar Medîne ve Şam arasındaki Vâdi'l-Kurân'ın Hicr bölgesinde yaşıyorlardı. Sâlih Peygamber'in Milâddan 2800 yıl önce yaşadığı zannedilmektedir.

Yâni mağaralar ve taş evlerde yaşama eskiden beri vardı.

İNSAN DEMEK TECESÜS (MERAK) DEMEKTİR

İnsanlar korunmak için toplu yaşama ihtiyacı hissedince sosyalleşme de başlamış oldu. Hayatî ihtiyaçlar giderilmeden ilmî tecessüs doğmaz. Bu yüzden düşünce merkezleri hep düzenli ve yerleşik merkezlerde doğmuştur.

Eski Yunan, kadîm Hind ve Mısır ile Çin bunlara örnektir.

Bilgi teorileri, kozmik teoriler bir ilmî ihtiyaçtan; matematik, beynin absürd kombinasyon ve paradoksal saplantılarından meydana gelmiştir. Yoksa hangi beyin sinüs, kosinüs,

tanjant ve kotanjantı neden ihtiyaç olarak hissetsin? Redoksu, elementleri ve bunların sembollerini, kinetik ve potansiyel enerjiyi hangi insan neden varlığına destek olacak bir argüman olarak değerlendirsın?

Ama Yüce Yaratıcı insanı öyle yaratmış ki, ona en değerli varlık olan akli, kurcalayıcı, dürtücü, rahatsız edici, varlığının temelini hissettirici olarak bahşedince insan bu garip şeyleri didiklemeğe başlamış. Kısacası artı ve eksi sonsuzları, uzayı, yoktan var olmayı, hiçbir maddenin kıyamete kadar kaybolmayacağı muazzam denklemi, insanın özü olan bir su damlası (meni) yâni sitrat, enzimler, amino asit, flâvin, fruktoz ve vitaminlerden oluşan bu hayat tohumunu da hayretle incelediler.

Kimyevî bir mahlûl olan insan nutfesi, insan olup hayâtını tamamlayınca yine aslî maddesi toprak olmak için kabre girince yoktan var olan bilmece (insan) yine yok olmuyor. Çürümek, bedeni meydana getiren organik moleküllerin anaerobik mikroplarla toprak te'sirinden parçalanıp, karbondioksit, amonyak, su gibi ufak moleküllere ve serbest azota ayrılması demektir. Bu bir fizik ve kimyâ reaksiyonudur. Şimdi insanoğlu bu fiziko-şimik olaylara nasıl yabancı kalabilir?

Bu saydıklarımız hep insanları düşünmeye ve bulmaya sevk eden bilimsel gerçeklerdir.

İLİM DİNİ MIDİR YOKSA AKLÎ MIDİR?

Gerek beşerî dinlerde gerekse vahyî dinlerde başlangıç dönemlerinde insanların bu dinlere tam bağlılık gösterdiklerini görüyoruz. Zamanla insanların din kuralları dışında arayışlara yöneldiklerine şahit oluyoruz. Aklın önderliğinde dinden bağımsız bir bilgi arayışı veyâ kural koyma yoluna yönelmeler başlıyor. İlimin, ahlâk kavramının, kozmik bilimlerin, matematiğin, varlığın en çok öne çıktığı bilim alanı "Dogmatik Felsefe" bu dönemin adıdır.

Bu dönemin insan beynini kurcalayan soruları şöyleydi: "Evet insan bilgisi mutlaktır: Duyularımızın ve aklımızın bildirdikleri dışında

bir gerçek yoktur." Buna karşılık diğer grup: "Hayır insan mutlak olarak hiçbir şeyi bilemez; en kesin zannettiğimiz bilgilerimizde dahi şüphe edilecek bir taraf vardır."

Bunlardan bilgilerimizin mutlak olduğunu ve insanın mutlak bir hakîkate ulaşabileceğini kabûl eden filozoflara "Dogmatikler" dendi. Bunun aksini savunan şüpheci gruba da "şüpheci" (Sceptiqueuler) dendi. Bu devir düşünürlerinin başında da MÖ IV. yy'da yaşamış olan Aristo gelir.

Bu ekolün filozoflarına göre âlemin bir varoluş prensibi vardı. Onlara göre bu ilk prensip yaratılmamıştı ve dolayısıyla da yok edilemezdi. Onlar bu ilk prensibi kesin olarak bildiklerini iddia ediyorlardı. Bunlardan Thales "Bu âlemin ana maddesi değişmez prensibi 'su'dur" diyordu. Aneximandros'a göre ilk madde değişmez cevherdir. Bunun da adı "Apeiron"dur. Apeiron yaratılmamış olduğundan yok edilemezdi! Anti tez: Yaratılmamış olan şey nasıl cevher olur. Dînî tez: Yaratılan her şey fânîdir. "Küllü men aleyhâ fân" sırrına göre her yaratılan yok olacaktır.

Anaximenes, bu âlemin ilk ana maddesinin "hava" olduğunu savunur. Bu filozof MÖ V. yy'da yaşamıştır.

Genelde bütün teoriler insan ve kâinâtın anâsır-ı erba'adan (dört unsur) meydana geldiğini söyleyegelmişlerdir. Bunlar ateş, hava, su ve topraktır ki bu aynı zamanda "Âlem-i halk"ın ve nefsin de ana maddesidir.

Burada İslâm inancına ters düşen birçok madde var. Onlara göre ilk prensip yaratılmamıştı; o yüzden yok da edilemezdi. Ama bu prensibi de kesin olarak bildiklerini iddia ediyorlardı. Anti tez: Yaratılmamış olan ve kesin olarak bildikleri şey nedir? Bir şey yaratılmamışsa veyâ yoksa ona âit bilgi de yoktur.

Âlem bir prensiple değil irâde-i ilâhiyye ile, yâni "kûn" emriyle yaratılmıştır.

Tales bu âlemin ana maddesini “su” olduğunu söylüyor. Ana madde ilk yaratılan madde olarak alındığında bizi yanlış düşünceye sevk eder. Kur’ân-ı kerîm’de de “Enbiyâ Sûresi 40. âyet’te “Biz her şeyi sudan yarattık” diye beyân buyrulur. Ama bu âlemin ilk maddesinin su olduğu anlamına gelmez.

Anti tez: Arzda ilk yaratılanın su olduğu, varlıkların ana maddesinin de su olduğu, dünyânın dörtte üçünün sularla, dörtte birinin de karalarla kaplı olduğu biliniyorsa, su bir maddedir. Ama cevher yâni apeiron da değildir. Dolayısıyla yok edilmeyecek bir cevher aslen madde de değildir.

Aneximenes’in dediği değişmez cevherden açıklayamadığı cevher ise “rûh”tur. Ruh bir cevherdir.

Resûlullâh Efendimize göre Allâhü teâlâ ilk olarak “kalem”i yarattı. İlk yaratılan şeyin “Arş” olduğunu söylemek de mümkündür.

Ağır rivâyete göre ise Allah’ın ilk yarattığı bütün varlıkların hakîkati aslı esâsı olarak beyân buyrulan Peygamber Efendimiz’in rûhudur. Bundan şu çıkarılır: İlk yaratılan rûh Efendimize âit olan cevherdir. Su, hava gibi aslî madde yâni onlara göre belki de cevher olan bu sayılanlar maddedir. Katı, sıvı, gaz hâlleri vardır. Parçalanabilirler. Ruh yâni cevher, halden hâle değişmez ve parçalanmaz.

Eski felsefecilerin matematik alanındaki sözleri berrak delillere dayandığı hâlde ilâhiyatla ilgili sözleri ve görüşleri gerçeğe dayanmaktadır. Matematik her ne kadar doğrudan doğruya din ile ilgili değilse de felsefecilerin temel ilimlerinden biri olduğu için insanlar felsefe bağlamında filozofları hep ibrâ etmeye kalkarak yanılırlar.

İslâmiyet’i desteklemek için felsefecilerin ortaya koyduğu mantıkî ve müspet ilimleri inkâr etmek, dîne karşı büyük birer bühtandır. Felsefecilerin geliştirdiği beden ilimleri (fen ilimleri) din ilimleri dışında mütâlâa edilmelidir.

Onlar ayrı bir bilim dalıdır. Ama yine unutmamalı ki ilmin kaynağı Allahü teâlâdır. Onu peygamberlerine ve âlim kullarına dünyâ nizâmını kolaylaştırmak için bahşetmiştir. İlim o kadar yüksek bir zirvedir ki, Allah kendisini tanıyan ve kendisinden hakkıyla çekinen kullarının yalnız âlimler olduğunu belirtir. (Fâtır Sûresi 28. âyet). “Pisagor (MÖ 470 Samos) ve ekolü bilgi edinme alanında tabîat ve ötesini akıl yoluyla çözme iddiâsında değildir.

Bunun aksine tabîat ötesini akıl metodları uyarınca çözmeye kalkışanlar da vardı. Bu yüzden fonksiyonlar birbirine karıştı. Sonunda Aristo’nun fikirleri ortaya çıktı. O, bu kargaşalığı son noktasına götürdü. Kıyası kıyasla çözmeye kalktı”. (İslâm’da da kıyas vardır ama o, Kur’ân ve Sünnet ışığındaki bir senettir.) Kıyâs-ı fukahâ-îmâm Gazâlî, El Munkizu Mine’-d-dalâl ve Tasavvufî İncelemeler.

Aristo’yu ilim dünyâsına tanıtanlar daha çok İslâm âimleri olmuştur. Bunun sıkıntılarını gidermek için geliştirilen kelâm ilminin belirleyici özelliği Hazreti Âdem’den beri konulmuş olan İslâmî kuralları savunmaktır. Felsefe ise her zaman yeni inançlar ve iddiâlar ortaya atabilir. MÖ 4. yy’dan zamanımıza kadar gelişen felsefî ekoller zaman zaman birbirlerini nakzederken Hazreti Muhammed’e (aleyhisselâm) kadar tebliğ ve tenzîl edilen kitap ve suhufar ile aslî unsur olan vahiy sisteminde hiç değişme olmamıştır.

İslâm’ın aydınlanma çağı olarak bilinen ve Mâverâünnehir-Buhâra hattı ilim ve tasavvuf merkezinin üzerine düşen menfî gölgesi Aristo-Plâton ekolü ve onun vahyi inkâr eden beşerî aklın prensiplerini engellemekti. Nizâmiyye Medreseleri, İmam Muhammed Gazâlî (rahmetullâhi aleyh) ve onun “Tuhfetü’l-felâsife” adlı eseri, İbni Rüşd’ün Endülüs’te “Tehâfüt el Tehâfüt el Felâsife” adlı eserini sırf onu nakz etmek için ondan 100 yıl sonra yazsa bile, itikâdı sağlam Müslümanları etkilememiştir. Bütün mes’ele sağlam bir itikâd sâhibi olabilmektir ki bu da ancak Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarını okumakla elde edilebilir.

GİBİ SERİSİ 4

GELECEĞİN EĞİTİMİ, EĞİTİMİN GELECEĞİ, ÖNGÖRÜLER

RAMAZAN AKSOY
EĞİTİM YÖNETİCİSİ

**Ezber değil, öğrenmeyi
öğrenmek geleceğin en
temel becerisidir.**

**Okullar bilgi yükleyen
değil, yön gösteren
merkezlere
dönüşmelidir.**

**Eğitimin omurgası,
insanın doğasını
anlamaktan geçer.**

**Öğretmen artık bilgi
aktaran değil, rehberlik
eden bir yol arkadaşıdır.**

İnsanın makinenin "dişlisi" olmaktan çıkıp bir "çip" olarak görülmeye başlandığı bu süreçte, iyi vatandaşın "kurşun asker" olmaktan çıkarak siber küresel bir "yazılım" aralığında "gel-git yaşamaya" başladığı öne sürülüyor. Doğrusal (lineer) bir çizgide değil, iç içe geçmiş birçok değişkenin karmaşık/komplike bulunduğu "siber yollarda" sürekli yeniden "yaratılmaktadır". İstemese de farkında olmadan büyük savaşlarda/saldırılarda "taraf" olmaktadır. Dolayısıyla ontolojik (varlıksal) bir "sorgulamaya" da girememektedir.

Yokluk/yoksunluk dünyasının kısıtlamaları, imkânsızlıkları ile uğraşmanın yerini; çokluk/zenginlik/bolluk dünyasının olanaklarını/imkânlarını bir nimet, lütuf, ikram, bereket olarak görüp bu "imkânlar" ele alınmalıdır. Yokluk ile "başta çıkmaya" yönelik çaba ve çözüm arayışlarını bir kenara bırakarak, çokluk/bolluk ile "başta çıkmanın" yollarını aramamız ve öğrenmemiz gerekiyor.

Mevcut eğitim sistemi "zamanın ruhuna", "çağa", Mehmet Âkif'in deyiimiyle "asrın idrakine" uygun olarak gerekenlere yönelen bir "dönüşüm" geçirmelidir. İnsanların "yeni ihtiyaçlarını" karşılayacak "bilginin" "bol" ve "bedava" denebilecek bir maliyetle elde edilebildiği bir ortamda, bilginin birey üzerinde büyük bir yük oluşturan "parçalarını" ezberletmenin gereksiz, yetersiz ve sürdürülebilir olmadığına farkına varılmalıdır.

Modern eğitim araç ve gereçleriyle öğrenilecek her konuyu, dersi çok güzel ve verimli sunan “dijital veriler” ile ücretsiz olarak almak mümkündür. Bol ve çeşitli içeriklerini öğrenmelerini sağlayacak, yönlendirmeler yapacak “önderler/rehberler” ile istenilen sonuçların daha iyisini, çok daha az maliyetle başarabilmek mümkündür. Dijital dünyanın sağladığı imkânlarla “deneysel öğrenim”, hatta “gözlem” ile çok çeşitlenen öğrenim yollarını ve deneyimleri/tecrübeleri aktarmak artık hem mümkün hem de kolaydır.

Dijitalleşen Gelecekte İnsan Kalmak adlı kitabında Prof. Dr. Sinan Canan, geleceğin eğitiminin kaçınılmaz yönünün, insanı teknolojiyle birlikte ama “fabrika ayarlarına uygun” bir ortam inşa etme cesaretiyle yetiştirmek olduğunu vurgularken, baştan ele alınması gereken iki konuya dikkat çekiyor:

- Teknolojinin doğası ve felsefesi
- İnsanın neye ihtiyacı olduğunun tespiti

Yani ürünün ve üreticinin “doğası” hakkında yeniden düşünmemiz, bunun bilgisini doğru bir biçimde üretip, deneyim olarak gelecek nesillere aktarabilmemiz gerekiyor. Canan şöyle devam ediyor:

“Ben (Sinan Canan) kendi uzmanlık alanım (biyoloji) itibarıyla insanın biyolojik ‘ayarlarının’ derinliklerine inip bunu herkesin anlayacağı dile çevirmeye gayret ediyorum. Aynı şeyi dijital sistemler ve bunların bizim için anlamı/manası konusunda da, hem de daha sık bir güncelleme ile yapmamız ve bunu eğitimin omurgası hâline getirmemiz gerekiyor. ‘Akıllı tahta’ kullanmaktan ibaret sandığımız teknolojinin gelecekte bizimle çok daha yakın bir ilişkisi olacak ve henüz buna hazır değiliz, özellikle eğitim-öğretim açısından.”

Bugün okullarda eğitim almakta olan öğrencilerin büyük bir çoğunluğu belki de bugün var olmayan işlerde çalışacak, eğer bugünkü anlamda bir “çalışma” olacaksa! Belki de ileride hayatlarında kullanacakları, işlerine yarayacak bazı bilgiler henüz icat edilmedi/keşfedilmedi. Çocuklara/öğrencilere

gelecekte de işlerine yarayacakların şimdiden öğretilmesi, en azından farkındalık oluşturulması gerekiyor. “Öğrenmeyi öğrenmeleri” ve kendi kişilik özelliklerini tanıyacak şekilde “keşfetmeleri” öğretilmelidir. Teknolojik imkânlardan, laboratuvarlardan, binalardan çok; bunları vermek ve eğitim verenleri eğitmek, onları değiştirmek/geliştirmek gerekiyor. Eğitim verenleri “rehber/danışman” olmaya yönlendirmek, değiştirmek ya da bu eğitimcilerin yanında aynı zamanda bir “dijital öğrenme rehberi” de bulunmalıdır.

Şu anki sorunlar ve geleceğe yönelik gerekli dönüşümlerin nasıl yapılabileceği ile ilgili örnekler de veren Prof. Dr. Sinan Canan (164–165. sayfalarda) şu takviyeleri de ekliyor:

“İşe yarayacağı kesin olmayan birçok bilgiyi büyük bir yük olarak öğrenciye yıllar boyu yüklemek yerine, erken dönemde hızlı bir hazırlık ve sık sık yapılacak küçük değişiklikler ile yenilenmeler yapıp, öğrencinin kendini güncel tutmasını sağlayacak hayat boyu öğrenme hakikatine ulaşmak gerekiyor. Eğitimlere istenilen çeşitlilikte ve istenilen zamanda erişmek artık çok kolay ve yaygın hâle gelmişe benziyor.”

Farklı dijital gelecek senaryoları hazırlamak gerekiyor. Mesela aşağıdaki konularda:

- Eğlencenin,
- Bilimin,
- İşyerinin,
- Günlük yaşamın,
- Bireyin,
- Ailenin,
- Sosyal çevrenin,
- Toplumun,
- Gençliğin,
- Şehirlerin ve çevrenin,
- Ülkenin,
- İlişkilerin,
- Yasaların,
- İnançların ve dinlerin,
- İnsanlığın,
- İletişimin,
- Yönetim şekillerinin,
- Sağlığın geleceği tartışılmalıdır.

Milyarlarca yıldır hiç "sekmez" bir şekilde, asla taviz verilmeyen basit kurallarla birçok farklı fiziki şarta her dönemde adapte olmanın, uyum sağlamanın ve biyolojik yaşam mucizesini sürdürmenin bir yolu bulunmuştur. İnsanın yaşam kuralları da temelde basit ve sadedir. Bu basitliğin ve sadeliğin "hayat/yaşantı" denilen işlevde yansıtılması hem esnekliği çokça artırır hem gereksiz reflekslerle boşa gidecek çaba harcamayı engeller hem de çeşitliliği zenginlik olarak artıran bir vasat/ortam oluşturur. Yaşiyor olmak yeterlidir!

Tarih boyunca birçok farklı dönemden geçen insanlık, hızla yaklaşan önümüzdeki dönemde de önemli bir sıçrama/atlama dönemini yaşayacak gibi görünüyor. Birbirinden çok farklı olan bu dönemlerde farklı şartlara, mekânlara, iklimlere, ortamlara uyum sağlayan insanlar, bu yeni dönemin şartlarına da uyum gösterecektir. "Dijital çağ" olarak adlandırılabilir bu yeni dönemde insanlar, eskisine göre daha fazla seçeneğe sahip olacak gibi. Önceki dönemlerde büyük yokluklar/yoksunluklar yaşayan insanlar, önümüzdeki dijital dönemde hiç olmadığı kadar zengin bir bolluk/çokluk dünyasında, imkân ve zaman bolluğunu koruma ve geliştirme çabasında olacaktır. Temel ihtiyaçları, arzuları, duyguları pek değişmese de yeni bolluk/çokluk dünyasında ortaya çıkan seçeneklerden tercih yapma ve seçtiklerine uyum sağlama zorluklarından kaynaklanan sıkıntılarla da boğuşacaktır.

İnsan, önümüzdeki dönemdeki bu bolluk/çokluk dünyasında karşısına birçok yeni sorunlar, hastalıklar, savaş, kendine ve kurduğu sisteme yabancılaşma ve çevre sorunlarıyla karşılaşacaktır. Bu yeni dijital sürecin ve yapay zekâ gibi teknolojilerin sağlayacağı rahatlıkların yanında, birçok bolluk/çokluk riskleri ve tehlikeleri ile de karşılaşılacaktır. Yeni yaşam alışkanlıkları ve sosyal düzen, hayatın/yaşantının her alanı ve aşamasında yeni tanımlar yapmaya ihtiyaç hissettirecek, belki de yeni felaketlerle yüzleşilecektir.

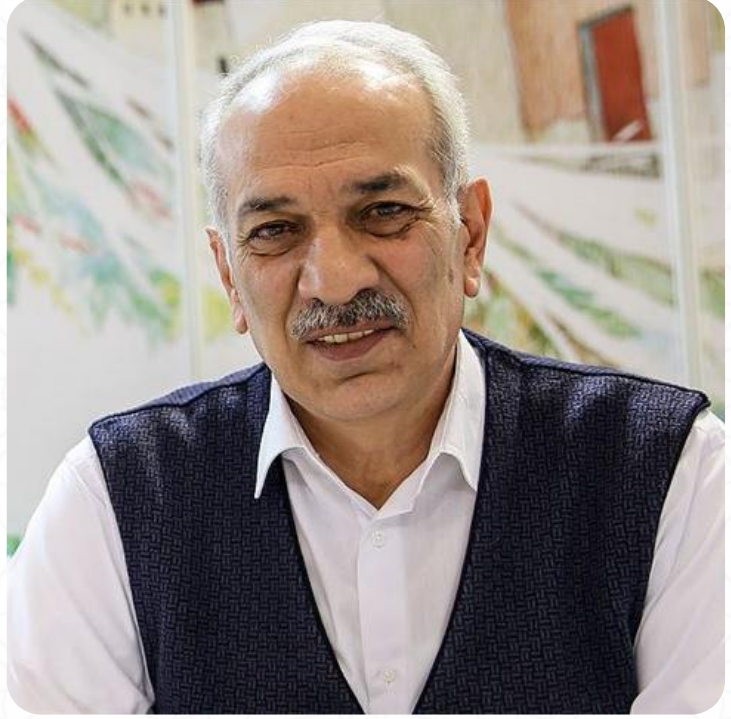
Başta eğitim olmak üzere, insanın ürettiği her alanda önemli değişiklikler olacak ve bunlar da eğitimi büyük oranda etkileyecektir. Bilim, bilgi/veri, enformasyon, iletişim, ilişkiler, eğlence, sağlık, şehirler, sosyal çevre, ülke, yönetim şekilleri, toplum, inanç/din, yasa gibi konularda yeni büyük değişimler görülecek ve bunların her biri dolaylı ya da dolaysız eğitim konusuna etki edecektir. Bu etkenlerin her birinin birçok olumsuz etkisi olursa da ümitsizliğe kapılmamalıyız. Doğanın kendini koruyacak bir yapısı her zaman olmuştur. Her ne kadar insanın/insanlığın bütünüyle değişip yeni bir form halini alacağına dair korkutucu senaryolar ortaya atılsa da, insanın sorumluluk yüklenme, emanete sahip çıkma, ödev duygusu gibi başka hiçbir varlıkta görülmeyen çok önemli özellikleri, nitelikleri, yetenekleri, duyguları, akli, zihni vardır. Bunlarla karşılaşacağı yeni durumlara/hâllere çözüm üretecek güçtedir.

BİR ŞİİRSİN ÖĞRETMENİM

BESTAMİ YAZGAN
EĞİTİMCİ & ŞAİR & YAZAR

Yüreğimde dokuduğum
Bir şiirsin öğretmenim.
Açıp her gün okuduğum
Bir şiirsin öğretmenim.

Bulutlardan akıp gelen,
Güneş gibi çıkıp gelen,
Sevgi ufkunda yükselen
Bir şiirsin öğretmenim.

Güzel yurdun her yerinde
Sesin gönül seherinde.
Mısra mısra ezberimde
Bir şiirsin öğretmenim.

Ömrümüze ömür katan,
Geleceğe ışık tutan,
Ruhumuza imza atan
Bir şiirsin öğretmenim.

Canevimde sakladığım,
Her nefeste yokladığım,
Çiçek gibi kokladığım
Bir şiirsin öğretmenim.

Dünyamızı aydınlatan
Gözün güneş, yüreğin tan.
Bize sevgiyi anlatan
Bir şiirsin öğretmenim.

OKULLARDA MANEVİ EĞİTİM: DERSİN ÖTESİNDE BİR OKUL İKLİMİ MESELESİ

ESRA TUNÇ SAMSA
EĞİTİM YÖNETİCİSİ, 29 MAYIS OKULLARI

Manevi eğitimin hedefi disiplinli öğrenciler değil, sorumluluk sahibi, vicdanlı ve etik değerlere bağlı bireyler yetiştirmektir.

Toplumların sürdürülebilirliği, yalnızca bilgiye değil; erdemli bireylere de bağlıdır.

Eğitim sistemleri uzun yıllar boyunca başarıyı büyük ölçüde akademik performans üzerinden değerlendirdi.

Sınav sonuçları, ölçme değerlendirme araçları ve bilişsel kazanımlar eğitim politikalarının merkezinde yer aldı. Ancak modern eğitim kuramları giderek daha güçlü biçimde ortaya koymaktadır ki eğitim yalnızca bilişsel gelişimi hedefleyen bir süreç değildir; aynı zamanda bireyin ahlaki, duygusal ve manevi gelişimini de kapsayan bütüncül bir insan yetiştirme faaliyetidir. Bu bağlamda okullarda değer öğretimi ya da daha kapsayıcı bir ifadeyle manevi eğitim, eğitimin tamamlayıcı değil kurucu unsurlarından biri olarak ele alınmalıdır.

Manevi eğitimin en önemli yanlış anlaşılmasından biri, onun belirli bir dersin sınırları içinde yürütülebileceği düşüncesidir. Oysa değerler ve erdemler yalnızca teorik aktarım yoluyla kalıcı hâle gelmez. Eğitim bilimlerinde sıklıkla vurgulanan örtük müfredat kavramı, öğrencilerin okulda yalnızca ders içeriklerinden değil; okulun kültüründen, ilişkiler biçiminden ve günlük uygulamalarından da öğrenme gerçekleştirdiğini ortaya koymaktadır. Bu nedenle manevi eğitim, bir ders programından ziyade okulun bütününe yayılan bir okul iklimi meselesidir.

Okul iklimi; öğretmen-öğrenci ilişkilerinin niteliği, yöneticilerin adalet ve hakkaniyet anlayışı, öğrenciler arası dayanışma kültürü ve kurumun benimsediği değerler bütünüyle şekillenir. Adaletin hissedildiği, saygının korunabildiği ve empati kültürünün güçlendiği bir okul ortamı, manevi eğitimin en güçlü zeminini oluşturur. Böyle bir iklimde öğrenciler değerleri yalnızca duymakla kalmaz, aynı zamanda deneyimler ve içselleştirir.

Eğitim literatüründe karakter eğitimi ve değerler eğitimi üzerine yapılan çalışmalar, öğrencilerin davranış gelişiminde model almanın belirleyici olduğunu göstermektedir. Bu noktada öğretmenler ve okul yöneticileri yalnızca bilgi aktaran kişiler değil, aynı zamanda değerlerin temsilcileri konumundadır. Bir öğretmenin adil değerlendirme yapması, bir yöneticinin hakkaniyetli tutumu ya da öğrenciler arasında kurulan dayanışma ilişkileri; çocuklar için soyut değerleri somut deneyimlere dönüştüren güçlü öğrenme alanlarıdır.

Manevi eğitimin nihai hedefi yalnızca disiplinli öğrenciler yetiştirmek değildir. Asıl amaç, iyi insan yetiştirme çabasıdır. Eğitim sosyolojisi açısından bakıldığında, toplumların sürdürülebilirliği yalnızca bilgi ve beceriye sahip bireylerle değil; aynı zamanda sorumluluk sahibi, vicdanlı ve etik değerlere bağlı bireylerle mümkündür. Okullar bu açıdan yalnızca akademik kurumlar değil, aynı zamanda toplumsal değerlerin yeniden üretildiği sosyal alanlardır.

Bugün gelinen noktada, okullarda gözlemlenen davranış sorunları, akran ilişkilerindeki kırılmalar ve gençlerin anlam arayışı gibi meseleler, manevi eğitimin sistemli bir şekilde ele alınması gerektiğini daha görünür hâle getirmektedir. Bu nedenle bu alanın yalnızca bireysel çabalarla değil, kurumsal ve akademik bir perspektifle gündeme alınması önemlidir. Eğitimciler, akademisyenler ve politika yapımcılar bir araya gelerek manevi eğitimin kapsamını, yöntemlerini ve uygulama modellerini tartışmalı; bu konuda çalıştaylar düzenlenmeli, akademik içerikler geliştirilmeli ve uygulamaya dönük programlar hazırlanmalıdır.

Özellikle okul yöneticileri ve öğretmenler için geliştirilecek rehber içerikler, sınıf içi uygulamalar, sosyal sorumluluk projeleri ve okul kültürünü güçlendirecek programlar bu sürecin önemli bileşenleri olabilir. Manevi eğitim ancak böyle çok boyutlu bir yaklaşım içerisinde kalıcı ve etkili hâle gelebilir. Sonuç olarak okullarda manevi eğitim; bir ders saatine indirgenemeyecek kadar kapsamlı, yalnızca bilgi aktarımıyla sağlanamayacak kadar derin bir eğitim alanıdır. Bu süreç, okulun bütün paydaşlarının ortak sorumluluğunda şekillenen bir iklim inşasıdır. Çünkü eğitim, nihayetinde yalnızca başarılı bireyler değil; aynı zamanda erdemli, sorumluluk sahibi ve iyi insanlar yetiştirme çabasının adıdır. Bu çabayı güçlendirmek ise hepimizin ortak sorumluluğudur.

ZEKÂ GERÇEKTEN DÜŞÜYOR MU, YOKSA DÜNYA MI DEĞİŞİYOR?

YUNUS EMRE GEDİKLİ
MENTÖR & PMP

Hızlı karar verme, çoklu görev yapabilme ve dijital okuryazarlık, yeni neslin yükselen yetenekleri.

Derin düşünme, sabır ve odaklanma ise artık bilinçli rehberlik gerektiren alanlar.

Bilgiyi depolamak yerine doğru bilgiye ulaşmak ve onu bağlam içinde kullanmak kritik bir beceri hâline geldi.

Hız çağında yaşıyoruz. Ama zihinler hızlanırken derinlik kayboluyor olabilir mi? Belki de asıl mesele, neyi kaybettiğimizi fark edememek.

Son yıllarda sıkça dile getirilen bir iddia var: “Yeni nesil eskisi kadar zeki değil.” Bu cümle ilk bakışta abartılı gelebilir. Ancak eğitimcilerden nörobilimcilere kadar birçok uzman, dünya genelinde bilişsel performansın seyrinde dikkat çekici bir değişim olduğunu söylüyor. Peki gerçekten zekâ mı düşüyor, yoksa ölçtüğümüz şey mi değişiyor?

Yaklaşık bir asır boyunca bilim dünyası tam tersini konuşuyordu. 20. yüzyıl boyunca yapılan yüzlerce araştırma, her yeni neslin bir öncekinden daha yüksek IQ skorlarına ulaştığını ortaya koymuştu. Bu olgu, literatürde “Flynn Etkisi” olarak adlandırıldı. Daha iyi beslenme, gelişmiş sağlık hizmetleri, artan eğitim imkanları ve şehirleşme gibi faktörler; insanlığın bilişsel performansını istikrarlı biçimde yukarı taşıdı. Her on yılda ortalama birkaç puanlık artış, neredeyse evrensel bir eğilim haline gelmişti.

Ancak son 20-30 yılda tablo değişmeye başladı. Araştırmalar, bu artışın hızının ciddi biçimde yavaşladığını, hatta bazı ülkelerde durduğunu gösteriyor. Daha da çarpıcı olan ise bazı bulguların yeni nesillerin belirli alanlarda önceki kuşaklardan daha düşük performans sergileyebileceğine işaret etmesi. Özellikle dikkat, okuma derinliği, matematiksel akıl yürütme ve yürütücü işlevler gibi alanlarda gözlemlenen gerilemeler, “Flynn Etkisi sona mı eriyor?” sorusunu gündeme taşıyor.

Burada önemli bir ayırım yapmak gerekiyor: Bu durum zekânın “çöktüğü” anlamına gelmiyor. Daha çok, zekânın yükselişini destekleyen çevresel faktörlerin bir doygunluk noktasına ulaşması ve yeni çevresel etkilerin devreye girmesiyle ilgili. Yani mesele, insan beyninin kapasitesinden çok, o kapasitenin nasıl kullanıldığıyla ilgili.

Tam da bu noktada çağımızın en güçlü değişkeni devreye giriyor: dijital yaşam. Günümüz çocukları ve gençleri, insanlık tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir ekran maruziyetiyle büyüyor. Günün büyük bir kısmı kısa videolar, hızlı içerikler ve sürekli akan bilgi akışı içinde geçiyor. Bu durum, beynin çalışma biçimini doğrudan etkiliyor.

İnsan beyni derin odaklanma, uzun süreli okuma ve yüz yüze etkileşim üzerinden öğrenmeye yatkın bir yapıya sahipken; sürekli bölünen dikkat, hızlı geçişler ve yüzeysel içerikler bu yapıyla çelişiyor. Sonuç olarak bilgiye erişim artarken, bilgiyi işleme derinliği azalabiliyor.

Bir başka dikkat çekici nokta ise algı ile gerçeklik arasındaki fark. Araştırmalar, günümüz gençlerinin önemli bir kısmının kendini olduğundan daha zeki değerlendirdiğini gösteriyor. Bu durum, bilgiye hızlı erişimin “bilgiye sahip olma” ile karıştırılmasından kaynaklanıyor olabilir. Oysa gerçek bilişsel gelişim, yalnızca bilgiye ulaşmakla değil; onu anlamlandırmak, analiz etmek ve üretime dönüştürmekle mümkündür.

Bu noktada daha dengeli bir perspektif geliştirmek gerekir. Günümüz gençlerinin bilgiye hızlı erişim kabiliyeti, yüzeysel bir avantaj gibi görünse de aslında farklı bir bilişsel beceri setinin geliştiğine işaret ediyor olabilir. Bilgiye ulaşmanın zor olduğu dönemlerde “bilgiyi depolamak” önemliyken, bugün “doğru bilgiye hızlı ulaşmak ve onu bağlam içinde kullanmak” çok daha kritik bir yetkinlik haline gelmiştir. Gençler, çoklu bilgi kaynaklarını eş zamanlı kullanabilme, farklı verileri ilişkilendirme ve hızlı karar verme konusunda önceki nesillere kıyasla daha esnek bir zihinsel yapı geliştirmektedir.

Ayrıca dijital çağın getirdiği bu yeni öğrenme biçimi, klasik anlamda derinleşmenin tamamen kayb olduğu anlamına da gelmez. Doğru yönlendirmelerle gençler, eristikleri bilgiyi analiz etme ve üretime dönüştürme konusunda güçlü bir potansiyel taşımaktadır. Burada belirleyici olan, araçların kendisi değil; bu araçların nasıl kullanıldığıdır. Eğer eğitim sistemleri ve aileler, hızlı erişimi derin öğrenmeyle dengeleyen bir yaklaşım geliştirebilirse, bu nesil yalnızca bilgiyi tüketen değil, aynı zamanda onu yeniden üreten ve dönüştüren bir kuşağa dönüşebilir.

Öte yandan Flynn Etkisi'nin yavaşlaması bize başka bir gerçeği de gösteriyor: Zekâ, yalnızca çevresel iyileşmelerle sonsuza kadar artan bir yapı değildir. Beslenme, eğitim ve sağlık gibi faktörler belirli bir seviyeye ulaştığında, artış hızı doğal olarak düşer. Tıpkı bir sporcunun belirli bir noktadan sonra performans artışını sürdürmekte zorlanması gibi, bilişsel gelişim de bir eşik etkisi gösterebilir.

Bugün karşı karşıya olduğumuz durum, bir “gerileme”den çok bir “dönüşüm”dür. Zekâ belki klasik testlerde ölçüldüğü biçimiyle değişiyor; ancak aynı zamanda farklı becerilere doğru evriliyor. Hızlı karar verme, çoklu görev yapabilme ve dijital okuryazarlık gibi alanlar öne çıkarken; derin düşünme, sabır ve odaklanma gibi klasik bilişsel beceriler zayıflayabiliyor.

Asıl soru şu: Biz bu dönüşümü doğru okuyabiliyor muyuz?

Çünkü mesele yalnızca teknolojinin varlığı değil; onunla kurduğumuz ilişki biçimidir. Eğer çocuklarımıza sadece hızlı tüketimi öğretirsek, derin düşünmeyi kaybederiz. Eğer sadece bilgiye ulaşmayı öğretirsek, bilgiyi üretmeyi unuturuz.

Sonuç olarak, zekâ düşüyor mu sorusundan daha önemli bir soru var: Biz nasıl bir zihin inşa ediyoruz?

Geleceğin dünyasında fark yaratacak olanlar, en çok bilgiye sahip olanlar değil; bilgiyi derinlemesine anlayan, sorgulayan ve anlamlandırabilenler olacak. Flynn Etkisi'nin yavaşlaması belki de bize şunu hatırlatıyor: Zekâ sadece artmaz. Doğru yönlendirilmezse, yön de değiştirebilir.

VELİ TOPLANTILARININ ANATOMİSİ

ADEM KEVEN
EĞİTİM YÖNETİCİSİ & YAZAR - ÇINAR OKULLARI

Veli toplantıları, okul ve ev dünyasını birbirine bağlayan en güçlü köprüdür.

Güçlü bir eğitim ortamı, iyi öğretmenlerle birlikte bilinçli ve desteklenen ebeveynler aracılığıyla inşa edilir

Sıralar küçük bedenler için yapılmıştı ama şimdi o sıralarda yetişkinler oturuyordu. Elllerinde not defterleri, gözlerinde o tanıdık endişe...

Cumartesi günü saat 11.00'de başlayacak toplantı için veliler daha 10.30'dan itibaren sınıfın önünde birikmeye başlamıştı. Hafta içinin telaşından sıyrılıp gelen bu kalabalık, sanki yalnızca bir toplantıya değil, çocuklarının dünyasına biraz daha yaklaşılmaya gelmişti. Kimi veli kapıdan girer girmez gözleriyle beni aradı, kimi sessizce bir sıraya oturup önüne baktı.

İçlerinden biri, oğlunun sırasına oturdu, elini masanın üzerinde gezdirdi. Belki de çocuğunun her gün dokunduğu yüzeye dokunmak istedi. Bir baba, telefonundan çocuğunun son sınav notlarını açmış, tekrar tekrar okuyordu. Bir anne, yanındaki veliye eğilip "Bizimki hiç ders çalışmıyor, sizinki nasıl?" diye fısıldadı. Ama dikkatle bakıldığında sınıfta yalnızca veliler yoktu; her sandalyede bir çocukluk oturuyordu aslında. Bir annenin içinde kendi ilkokul öğretmenin sesi, bir babanın zihninde yıllar önce aldığı bir zayıf notun izi vardı. Bu yüzden veli toplantıları sadece bugünün değil, geçmişin de konuştuğu mekânlardır.

Görünenin Ötesi: Pedagojik Derinlik

Veli toplantıları, eğitimin en hassas temas noktalarından biridir. Çünkü burada yalnızca bilgi değil, duygu da aktarılır ve çoğu zaman duygu, bilgiden daha kalıcıdır. Pedagojik açıdan bu toplantılar bilgi paylaşımı, iş birliği geliştirme ve beklenti yönetimi gibi üç temel işlev görür. Ancak günümüz eğitim anlayışı bu yapıya bir katman daha eklemeyi zorunlu kılıyor: anlam inşası. Artık mesele sadece “çocuk ne yaptı?” sorusuna cevap vermek değildir; asıl mesele “çocuk kim oluyor?” sorusunu birlikte düşünebilmektir. Çünkü eğitim yalnızca performans ölçümü değil, aynı zamanda bir kimlik inşası sürecidir.

Bu noktada öğretmenin rolü de sessizce dönüşmektedir. Öğretmen artık sadece anlatan değil, aynı zamanda dinleyen; sadece değerlendiren değil, aynı zamanda rehberlik eden bir öğrenme mimarıdır. Velinin evde gözlemediği küçük ayrıntılarla öğretmenin sınıfta fark ettiği potansiyeller birleştiğinde, çocuk ilk kez bütüncül bir şekilde görünür hâle gelir. İşte gerçek iş birliği tam da bu kesişim noktasında doğar.

Dünyanın farklı eğitim sistemlerine bakıldığında, veli toplantılarının tek bir doğru biçimi olmadığı, ancak ortak bir ilkeye hizmet ettiği görülür: çocuğu daha iyi anlamak. Japonya’da uygulanan veli toplantılarında öğretmenler genellikle tek tek öğrencileri değerlendirmek yerine sınıfın genel durumu, öğrenme ortamı ve yapılan çalışmalar hakkında bilgi verir. Bireysel konular ise ayrı randevularla ele alınır. Bu yaklaşım, veliler arasında kıyaslama duygusunu azaltarak daha sağlıklı bir bakış açısı oluşturur.

Finlandiya’da ise “öğrenme konuşmaları” olarak adlandırılan üçlü görüşme modeli dikkat çeker. Bu görüşmelerde öğretmen, veli ve öğrenci birlikte oturur; öğrenci kendi öğrenme sürecini anlatır, hedeflerini ifade eder. Bu yöntem, çocuğu pasif bir değerlendirme nesnesi olmaktan çıkarıp sürecin aktif öznesi hâline getirir.

Kanada’nın bazı eyaletlerinde yaygın olan öğrenci liderliğindeki konferanslar da benzer bir anlayışı taşır. Öğrenciler kendi portfolyolarını velilerine sunar, güçlü ve gelişime açık yönlerini kendileri ifade eder. Bu süreç, çocuğun sorumluluk duygusunu ve öz farkındalığını güçlendirir.

Almanya’da “Elternabend” olarak bilinen veli akşamlarında ise toplantılar çoğu zaman daha kolektif bir yapıda ilerler. Veliler yalnızca öğretmeni dinleyen kişiler değil, aynı zamanda birbirleriyle deneyim paylaşan bir topluluğun parçasıdır. Bu durum, okul ile aile arasında olduğu kadar veliler arasında da bir dayanışma ağı kurulmasına katkı sağlar.

İngiltere’de bazı okullarda uygulanan “açık kapı” yaklaşımı ise iletişimi belirli gün ve saatlere sıkıştırmak yerine daha doğal bir akışa yaymayı hedefler. Veliler belirli zamanlarda sınıf ortamını gözlemleyebilir, öğretmenle kısa ama düzenli temaslara kurabilir. Bu da güven duygusunu besleyen önemli bir unsur hâline gelir.

Tüm bu örnekler, aslında tek bir gerçeği farklı biçimlerde ifade eder: Eğitim, ancak okul ile ailenin birlikte kurduğu bir anlam alanında derinleşir. Bu nedenle son yıllarda bazı özel okullarda klasik toplantıların ötesine geçen uygulamalar da giderek yaygınlaşmaktadır. Birebir veli görüşmeleri, her aileye özel bir alan açarak daha samimi ve derinlikli bir iletişim kurulmasını sağlar. Veli çayları gibi daha sıcak buluşmalar, resmi dili yumuşatarak insani bağı güçlendirir. Veli atölyeleri ise anne babaları çocuk gelişimi konusunda destekleyerek onları sürecin bilinçli bir parçası hâline getirir. Böylece veli, yalnızca bilgilendirilen değil, dönüşen bir aktöre dönüşür.

Bilimsel araştırmalar da bu yaklaşımı desteklemektedir. Veli katılımının yalnızca varlığı değil, niteliği belirleyicidir. Anlamlı ve iki yönlü bir iletişim kurulduğunda, çocuk hayatındaki iki önemli dünyanın, okul ve

ailenin, birbirine temas ettiğini hisseder. Bu his, onun psikolojik güvenliğini güçlendirir, öğrenmeye olan isteğini artırır ve kendisini daha değerli hissetmesine zemin hazırlar.

Sessiz Mesajlar ve Güçlü Köprüler

Üçüncü sınıf veli toplantılarından birinde bir baba, sıranın kenarında duran oğlunun resim defterini karıştırıyordu. Bir süre sonra elindeki resmi bana uzattı: "Öğretmenim, bu resmi bizim Erdem mi yaptı diye sordu." Resimde kocaman bir ağacın altında el ele tutuşan üç figür vardı. Altında çocuğun el yazısıyla "Ailemle piknikte" yazıyordu. Baba birkaç saniye sustu. "Biz hiç pikniğe gitmedik ki," dedi. "İkimiz de çalışıyoruz... hafta sonları bile yetişmiyor işler." Resme tekrar baktı; bu kez sadece bakmadı, gördü. "Demek ki istediği bu..." dediğinde, aslında yalnızca bir resmi değil, çocuğunun iç dünyasını okumaya başlamıştı.

İşte o an bir kez daha anlaşılıyor ki veli toplantıları sadece notların konuşulduğu yerler değildir. Bazen bir resim, bazen bir cümle, bazen de bir suskunluk, çocuğun en derin ihtiyacını görünür kılar. Bu yönüyle veli toplantıları, çocuğun sessiz çığlıklarının duyulabildiği nadir anlardan biridir.

Sonuç olarak veli toplantıları, çocuğu anlatmanın değil, çocuğu anlamının yeridir. Notların ve talimatların sıralandığı değil, anlamların kurulduğu bir buluşmadır. Her veli, çocuğunun sadece derslerdeki başarısıyla değil; duyguları, karakteri, hayalleri ve ihtiyaçlarıyla bir bütün olarak görülmesini ister; her öğretmen de velinin yalnızca dışarıdan izleyen biri değil, çocuğun gelişiminde aktif rol oynayan ve sürecin ayrılmaz bir parçası olarak kabul edilmesini

ister. Çünkü bir çocuğu tanımanın en sahici yolu, onu sevenlerle konuşmaktan geçer. Çocuk iki dünya arasında büyür: okul ve ev. Bu iki dünya birbirine temas ettiğinde çocuk kök salar; birbirinden koptuğunda ise yalnızlaşır. Veli toplantıları, işte bu iki dünyayı birbirine bağlayan en ince ama en güçlü köprüdür.

Bu köprünün daha sağlam kurulabilmesi için okullara da önemli sorumluluklar düşmektedir. Veli toplantılarının yalnızca not paylaşımına sıkışmaması, öncesinde velilerden kısa geri bildirimler alınarak toplantıların daha hedefli hâle getirilmesi önemli bir adımdır. Toplantıların mümkün olduğunca iki yönlü bir iletişime dönüştürülmesi, velinin konuşabildiği, soru sorabildiği ve kendini ifade edebildiği bir zemin oluşturulması gerekir. Bunun yanında kalabalık toplantıların yanı sıra belirli aralıklarla birebir görüşmelere yer verilmesi, her çocuğun hikâyesine özel bir alan açar.

Ayrıca okulların yıl içerisinde veli atölyeleri düzenleyerek aileleri çocuk gelişimi, iletişim ve dijital çağın riskleri konusunda desteklemesi; veli-öğretmen ilişkisinin niteliğini belirgin şekilde artıracaktır. Daha samimi ortamlar oluşturan veli buluşmaları, bir çay, kısa bir sohbet ya da sınıf içi gözlem imkânı, resmî mesafeyi azaltarak güven duygusunu güçlendirir. Belki de en önemlisi, bazı görüşmelere öğrencinin de dahil edilmesi, çocuğun kendi gelişim sürecinin öznesi olmasına imkân tanır.

Unutulmamalıdır ki güçlü okullar, sadece iyi öğretmenlerle değil; sürece dahil edilmiş, bilinçli ve desteklenmiş ebeveynlerle inşa edilir. Veli toplantıları ise bu inşanın en kritik anlarından biridir.

TAHAYYÜL VE TASAVVUR

NACİ BEKTAŞ
EĞİTİMCİ & YAZAR

Yüzyılı aşkındır birçok dünya ülkesi gibi bizler de batı dünyasının illüzyonistlerinin bilinçli bir şekilde algılarımız üzerinde yaptığı yanıltma ve çarpıtmalarının gölgesinde bir akıl tutulması halini yaşamaktayız.

Ciddi bir süredir onlardan yediğimiz epistemolojik darbenin tesiriyle hep birlikte bir kendine gelememe haliyle, ait olduğumuz dünyaya yabancılaşmayı ve tarihi köklerimize uygun bir kimlik bulamamanın buhranını ve sıkıntılarını yaşıyoruz.

Ve uzun bir süredir maalesef Yüce Allah'ın biz insanlara, özellikle de O'nun varlığını ve etkisini hissedene yüklediği, "hayatı bütün yönleriyle kavrama ve yorumlama" mükellefiyetinin de idrakinde değiliz.

Bu idrake erişmek için ilk yapmamız gerekenin, toplumsal bilgi ve bilinç kaybımızı hiç vakit kaybetmeden telafi etmek ve hatırlamakta zorluk çektiğimiz tarihi sorumluluklarımızın farkına varabilmek olduğunu düşünüyorum.

Tarihin de, coğrafyanın da, ahlakın da, aklımızın da bizim sırtımıza yüklediği, "hayatın tabiatına uygun bir medeniyeti" düş oluşturan çıkarıp, yeniden inşa etmek için, yeni bir gayret ve yeni bir iştiyakla bir kere daha tahayyül ve tasavvur etmek zorundayız.

Tahayyül ederek geleceğin ufkunda parlak bir yıldız gibi doğmanın cesaretini, tasavvur ederek de geleceğin getireceği her türlü inovasyona zihnen ve ilmen hazır hale gelmenin gücüne ulaşmış olacağız.

Bir dünya görüşünün zaman ve mekân boyutunda tezahür etmesi olarak tanımlanan medeniyet, tabii olarak bilinçli bir şekilde yapılmış bir varlık tasavvurunu, âlem fikrini ve insan anlayışını ihtiva eder.

Bu anlayış her şeyden önce dünyayı hem imar edilecek bir mekân, hem de imtihan edildiğin bir mektep olarak telakki eden bir dünya görüşüdür.

Bu tasavvur, eşyanın hakikatini onları aşan aşkın bir ilkedeki arayan bir varlık tasavvuru, yaşadığımız dünyayı baz alarak tüm evreni kozmik bir bütünün, külli bir hakikatin bize yansıyan görüntüsü olarak gören bir âlem tasavvuru

ve dünyaya sahiplenmekten çok sahip çıkmakla görevlendirilen bir insan tasavvurudur.

Bu vizyoner tezahürün ortaya çıkması ise ancak tahayyül ve tasavvur kavramlarını içselleştirmiş, ilhamını ve enerjisini tarihsel köklerinden alan seçkin ve seçici bir neslin, bir dünya tasavvuru/paradigması ile tarih sahnesinde yerini almasıyla mümkün olacaktır.

EĞİTİM NEREDE BAŞLAR? “KASIS!” VE TRAFİK KÜLTÜRÜ

EMİN KEVEN
EĞİTİMCİ & YAZAR

Eğitim, bir çocuğun kalbine merhamet, zihnine doğruluk ve ruhuna sorumluluk bilinci ekmektir.

Trafikteki nezaketimizden evdeki edebimize kadar her davranış, aldığımız eğitimin yansımasıdır.

Nihai amaç: bireyi yalnızca meslek sahibi değil, hem dünyada hem ahirette güzel bir insan hâline getirmek.

Eğitim, bir cemiyetin sadece zihnini değil, ruhunu ve karakterini de şekillendiren en temel sütundur. Hakiki bir eğitim süreci, bireye yalnızca formüller veya tarihsel veriler öğretmekle kalmaz.

Ona varoluşun gayesini, eşyaya ve insana bakış açısını, yani edebi aşılar. Kadim medeniyetimizde eğitim, talim ve terbiye olarak iki kanatlı bir kuş gibidir.

Bilgi, ruh disipliniyle, gönül güzelliğiyle birleşmediğinde, ortaya çıkan manzara ne yazık ki modern dünyanın -ne kadar modernse- karmaşasından öteye gidemez. Bugün sokaklarımızda, trafiğimizde ve sosyal ilişkilerimizde gördüğümüz aksaklıklar, yanlışlar, kavgalar, öfke halleri aslında sınıf sıralarında başlayan o büyük manevi eksikliğin dışa vurumudur. Sadece bilginin işe yaramadığının müşahhas numunesidir.

Gündelik hayatın en yalın göstergelerinden biri de trafiktir.

Hepimiz öyle ya da böyle trafikle imtihan halindeyiz.

Eğer bir yolda adım başı yüksek kasislerle karşılaşıyorsanız, orada aslında teknik bir zorunluluktan ziyade ahlaki bir zafiyet var demektir. Genellikle böyledir.

Kasis, insana kendi iradesiyle durmayı beceremediğinde uygulanan fiziksel bir engeldir.

Sözün yetmediği ya da bittiği yerdir.

Trafik kültürü düşük olan bir yerde, levhalar ve ışıklar sadece birer nesne hükmündedir; çünkü okunanı anlamak, anladığını ise vicdan terazisinde tartıp eyleme dönüştürmek bir terbiye meselesi, bir yaşam meselesi, bir kültürdür.

O da bizde bolca var(!)

Kaldırımların aşırı yüksekliği veya engelli geçişlerinin düşünülmemesi, medeniyetimizin nezaket ve zarafet noktasında henüz olgunlaşmadığının bir nişanesidir.

Gerçi şimdi asfalt üstüne asfalt döktüğümüz yolların yüksekliği kaldırımları da geçti. Asfaltı kazıyıp dökmek meşakkatli olsa gerek. Gelen giden üstüne döküyor.
Bu da ayrı bir mevzu?

Aşırı hız, sinyal vermeden şerit değiştirme veya yaya geçidinde durmama gibi davranışlar, aslında kul hakkı bilincinin zayıfladığını gösterir. Trafik, bir toplumun değerlerini ne kadar sindirdiğinin, başkasına ne kadar saygı duyduğunun en net sınav alanıdır.

Bizim inancımızda yoldan bir taşı kaldırmak sadakadır düsturu varken, başkasının canını ve malını tehlikeye atan bir sürüş tekniği, aldığımız eğitimin davranışımıza, ruhumuza nüfuz etmediğinin kanıtıdır. Bu yanlışın, karmaşanın içinde dönüp duruyoruz.

Herkes birilerini, diğerini, karşıdakini suçladıkça dosyamız kabarıyor. Düzelen de bir şey olmuyor. Sorunlar altın topu gibi ortada öylece duruyor.

Değerlerimizi korumak bazen dünyevi konforu kaybetmeyi göze almaktır. Örneğin, evlerimize ve camilerimize ayakkabıyla girmek sadece bir temizlik kuralı değil, bir saygı ve mahremiyet sınırınıdır. Dış dünyanın kirini ve karmaşasını kutsal sayılan aile yuvasına taşımamak, manevi bir arınma simgesidir. Büyük bir çoğunluk için hâlâ böyledir.

İnsanın en büyük savaşı, meydanlarda kılıç salladığı değil, kendi nefsiyle baş başa kaldığında verdiği mücadeledir. İslam geleneğinde buna cihad-ı ekber denir. Bu mücadele, trafikte sabırlı olmayı, başkasının hakkına girmemeyi ve öfkeyi yenmeyi öğretir. Kendi içindeki kaosu dindiremeyen bir bireyin, toplumsal düzeni sağlaması veya bir kurallar bütününe gönüllü uyması beklenemez.

Onca ceza bile engel olamıyor!

Cezalar da başka bir konu. "Bu pilav daha çok su kaldırır." deyip ecelim şimdilik.

Bugün gençliğimizin önündeki en büyük imtihan, helal ve haram arasındaki o ince çizgidir. Helal olanı aramak, alın teri dökmek ve sabırla elde etmek her daim meşakkatlidir; ancak bereketi içindedir. Haram ise çok yakında, süslü ve cazibeli görünebilir fakat unutulmamalıdır ki haram, bal içine gizlenmiş bir zehir gibidir.

Vicdanı güçlü olan insan zoru seçer.

Karakter sahibi bir kişi, hayatını başkalarının ne dediğine göre değil, Allah katındaki duruşuna ve ödediği bedele göre şekillendirir. Böyle bir insanı, tüm dünya bir araya gelse yıkamaz; çünkü o, gücünü maddiyattan değil, sarsılmaz bir imandan alır.

Boğazından geçeni de ağızından çıkanı da hesap eden bir gençlik!

Neler yapmaz ki?

Bugün kaybettiğimiz ve hasretle aradığımız en büyük değer, işte bu istikamet üzere yaşama iradesidir. Maalesef modern çağın iletişim araçları, manevi dünyamızı bir kuşatma altına almış durumda. Ekranlarda ihanetler sıradanlaştırılıyor, kötüler sevimli figürler olarak takdim ediliyor. Sade ve erdemli bir hayat yetersiz gibi gösterilerek çocuklarımız, gençlerimiz lüks ve gösterişe özendiriliyor. Yanlışın bini bir para!

Yirmi otuz saniye meşhur olmak, beğeni almak için yapılan rezilliklerin hangi birini sayalım?

Yalılar, lüks arabalar ve kaynağı belirsiz paralar birer başarı kriteri olarak sunulurken; dürüstlük, kanaat ve tevazu gibi değerler adeta can çekişiyor.

Maneviyat, hayatın merkezinden çıkarılıp sadece ihtiyaç duyulduğunda takılan bir maske haline getiriliyor. Bu durumun neticesi ise hüzün vericidir.

Bireysellik zırhına bürünmüş, yalnızlaşmış, kimseye güvenmeyen ve ailesinden, kendisinden, değerlerinden kopmuş bir nesil. Peki, bu tablo karşısında biz kimiz?

Komşumuzun ne aldığıyla meşgul olmak yerine, kendi aynamıza ne kadar bakıyoruz?

Bizim eğitimdeki-sokaktaki, manavdaki, şuradaki, buradaki- kısacası hayattaki asıl derdimiz insan-ı kâmil yetiştirmek olmalıdır.

Öyle mi peki?

İnsan-ı kâmil; elinden ve dilinden emin olunan, bilgisiyle aydınlatan, ahlakıyla örnek teşkil eden kişidir.

Eğer bir genç, üniversite bitirip mühendis olduğu halde trafikte kul hakkı yiyorsa, o kişi eğitilmiş değil, sadece bilgilendirilmiş demektir. Eğer bir birey, kariyer basamaklarını tırmanırken vicdanını aşağıda bırakıyorsa, o eğitim süreci iflas etmiştir.

Özetle; eğitim sadece diplomadan, testlerden ve sıralardan ibaret değildir. Eğitim, bir çocuğun kalbine merhamet, zihnine doğruluk ve ruhuna sorumluluk bilinci ekme işidir. İşimiz çok!

Trafikteki nezaketimizden evdeki edebimize kadar her şey, aldığımız eğitimin birer meyvesidir.

Olgun, parlak hem gözü hem gönlü doyuran meyvelere ihtiyacımız var.

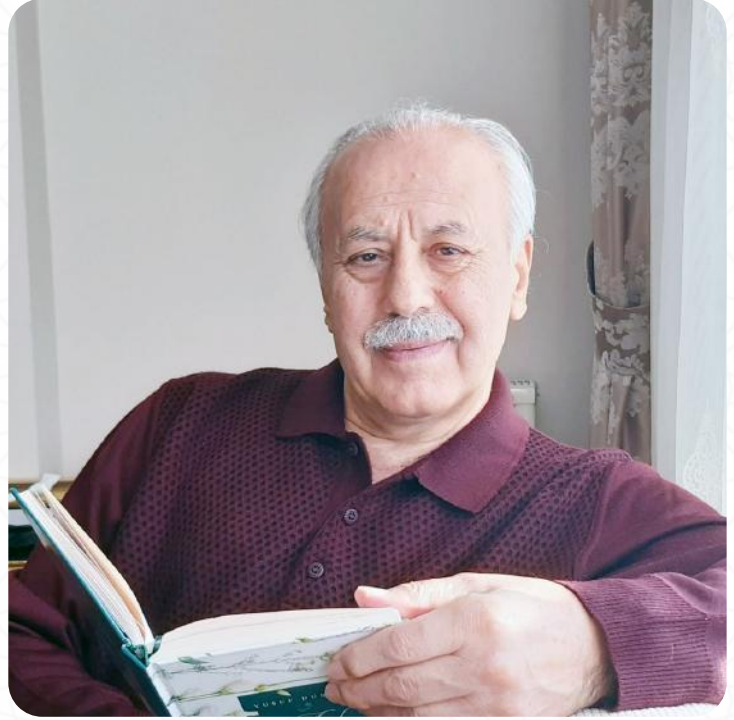
Eğitimin nihai gayesi, bireyi sadece bir meslek sahibi yapmak değil, onu her iki cihanda da güzel bir insan kılmaktır, vesselam!

EV LADI FATİHAN

YUSUF DURSUN
EĞİTİMCİ & ŞAİR & YAZAR

Helal lokma yedim, mayam bozulmaz;
Serapa bir iman bendedir bende.
Gönül coğrafyama sınır çizilmez,
Şühedaya meydan bendedir bende.

Mostar Köprüsü'nde kadim bir taşım,
Tarihlere sorma, bilinmez yaşım.
Neler gördü neler bu garip başım,
Damlada çağlayan bendedir bende.

Cennet Kosova'nın banisi benim,
Göklerde bayrağın hamisi benim,
Fatih Sultan Mehmet Cami'si benim,
Gül kokulu ezan bendedir bende.

Saraybosna güzellerin güzeli,
Zalim bir zincirle bağlıyken eli,
Ne canlar kurtardı Umut Tüneli.
Dillerdeki destan bendedir bende.

Arda boylarında türküm duyulur,
Recep'in Mecnunca aşkı yayılır,
Halime dillerde Leyla sayılır;
Âşığa gülistan bendedir bende.

Yahya Kemal hasretimle yanmıştır,
Alev alev ecdadını anmıştır.
Üsküp mısra mısra şi're kanmıştır,
Can bekleyen canan bendedir bende.

Meriç de bendedir Tunca da bende,
Bizler iki başız bir tek bedende.
Kokumuz duyulur mis kokan tende,
Derya değil umman bendedir bende.

Rumeli fethinde terim var benim,
Sarı Saltuk gibi pirim var benim,
Türk'ün öz bağrında yerim var benim;
Evladı fatihan bendedir bende.

BİR NESLİN RUHUNU İNŞA ETMEK

DANYAL SÜZGÜN
EĞİTİM YÖNETİCİSİ - KONYA ŞEHİR OKULLARI

Bilgi ve teknoloji hızla yayılıyor ama insan ruhu aynı hızla olgunlaşmıyor.

Çocuklar ekranlar, sosyal medya ve görünürlük baskısı altında büyüyor.

“Görünmez olma” kaygısı, gençlerde öfke, saldırganlık ve zorbalığa yol açabiliyor.

Dünyanın her çağında insanlar şehirler kurdu, yollar yaptı, teknolojiler geliştirdi. Fakat bütün bu büyük yapılar içinde en zor olanı hep aynı kaldı: insan yetiştirmek.

Çünkü insan yalnızca büyüyen bir varlık değil; yön verilen, anlam kazanan ve içinde bulunduğu iklimden şekil alan bir varlıktır. Bir toplumun gerçek mimarisi taşla, betonla ya da çelikle değil; yetişen çocukların zihni ve kalbiyle kurulur.

Albert Einstein’in de dediği gibi: “Eğitim sadece bilgi edinmek değil, karakteri geliştirmektir.”

Bugün dünyanın neresine bakarsanız bakın aynı soruyla karşılaşsınız: Geleceğin karakter sahibi insanı nasıl yetişecek? Çünkü çağımız insanlık tarihinin en hızlı değişimlerinden birini yaşıyor. Bilgi saniyeler içinde dolaşüyor, teknolojiler her gün dönüşüyor, hayatın ritmi giderek hızlanıyor. Fakat bütün bu hızın içinde insanın iç dünyası aynı hızla olgunlaşmıyor. Hatta çoğu zaman tam tersine, insanın ruhu bu gürültünün içinde yoruluyor. Bugünün çocukları tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar bilgiye yakın ama aynı zamanda anlam arayışı içinde büyüyor. Ekranlar ışıltılı, bildirimler sürekli, içerik akışı durmaksızın devam ediyor. Her şey hızlı, her şey görünür, her şey erişilebilir.

Fakat bu hızın içinde çocukların kalbinde sessiz sorular büyüyor.

Değerli miyim?
Görülüyor muyum?
Kabul ediliyor muyum?

Modern çağın gençliği çoğu zaman görünmeyen bir psikolojik baskının içinde büyüyor. Sürekli kıyaslanan hayatlar, sosyal medyanın görünürlük yarışı ve popüler olma kültürü, kendini gerçekleştirme hırısı vb. gençlerin zihin dünyasında yeni bir gerilim alanı oluşturuyor.

Bugün birçok genç için en büyük korku başarısızlık değildir.

En büyük korku görünmez olmaktır. Bu yüzden bazı gençler değer üretmekten çok görünür olmaya, karakter geliştirmekten çok popüler olmaya yöneliyor. Oysa insanın değeri alkıştan değil, karakterinden doğar.

Tam da burada çağımızın en önemli toplumsal meselelerinden biri ortaya çıkıyor. Çünkü görünürlük yarışının büyüdüğü yerde kıyaslama artar. Kıyaslamanın arttığı yerde gerilim doğar. Gerilimin büyüdüğü yerde ise kırılmalar başlar.

Bugün dünyanın birçok ülkesinde gençler arasında artan öfke, sabırsızlık ve zaman zaman şiddete dönüşebilen davranışlar bu görünmez baskının bir dışı vurumudur.

Bir insanın bir insanı incitmesi yalnızca iki kişi arasında yaşanan bir olay değildir. O, aslında toplumun ruhunda oluşan bir çatlağın küçük bir yansımasıdır. Çünkü zorbalık çoğu zaman gücün değil, güvensizliğin ürünüdür.

Şiddet de böyledir. Şiddet çoğu zaman güçlü insanların dili değildir. Şiddet çoğu zaman yönünü kaybetmiş duyguların dilidir.

Kendini değersiz hisseden bir genç/insan bazen bunu öfkeye dönüştürür.

Kendini görünmez hisseden bir genç/insan bazen bunu saldırganlığa dönüştürür.

Kendini ifade edemeyen bir genç/insan bazen bunu zorbalığa dönüştürür.

Tüm bunlar toplumda acıya, tepkiye ve unutulmayacak kötü durumlara sebebiyet verebilir. Sadece bir canı değil bir insanlığı derinden sarsan hayati meselelere dönüşebilir.

Oysa insan ruhu huzur bulduğunda saldırganlığa ihtiyaç duymaz. Güvende hisseden bir kalp incitmekten çok onarmayı öğrenir.

İşte bu yüzden toplumların en büyük ihtiyacı yalnızca eğitim değil, aynı zamanda sevginin egemen olduğu bir ruh iklimidir.

Ailelerin kültür seviyesinin, bireylerin refah seviyesinin ve toplumun yaşam kalitesinin bir bütün olarak geliştiği, eğitimin değişen dünya bilgisine göre şekillendiği, çocukların ve gençlerin gerçekten yetiştirildiği, şiddetin yerini merhametin aldığı bir iklim.

İnsanların sakinleştiği, çocukların kendini güvende hissettiği, gençlerin değer gördüğü bir iklim. Böyle bir iklim tesadüfen oluşmaz. Bu iklim bilinçle kurulur. Ve bu iklimin en güçlü kurucularından biri okullardır.

Gerçek anlamda güçlü bir okul yalnızca ders anlatılan bir yer değildir. Orası çocukların yalnızca bilgi öğrendiği değil; aynı zamanda kendilerini tanıdığı, saygıyı öğrendiği ve güven duygusunu hissettiği, öfkeyi terk ettiği, sanal dünyadan gerçekliğe adım attığı, insana insanca değer kattığı, yanlışlarından arındığı bir yaşam alanıdır.

Bugün eğitim dünyasında giderek daha fazla kabul edilen bir gerçek var: Çocuklar önce güvende hisseder, sonra öğrenir.

Güvende hissetmeyen bir çocuk savunmaya geçer. Savunmaya geçen bir zihin ise öğrenmeye kapanır. Öğrenemeyen de asla değişmez!

İşte tam bu noktada güçlü eğitim kültürüne sahip okulların rolü hayati hâle gelir.

Bugünün donanımlı eğitim kurumları, yalnızca akademik başarı üreten yerler değil aynı zamanda öğrencilerin kendilerini güvende hissettiği, rehberlik sistemlerinin aktif çalıştığı, psikolojik destek mekanizmalarının kesintisiz sürdürüldüğü, öğretmen ilgisinin ve bilgisinin en üst seviyede olduğu sosyal gelişim alanlarıdır.

Spor alanları, sanat atölyeleri, bilim laboratuvarları ve sosyal etkinlikler gençlerin enerjisini doğru yönlere aktarır. Kendini ifade edebilen, yeteneklerini keşfedebilen ve değer gördüğünü hisseden bir genç varlığını kanıtlamak için zorbalığa ihtiyaç duymaz.

İşte bu noktada güçlü eğitim vizyonuna sahip okulların rolü büyüktür.

Disiplinli ama anlayışlı bir okul kültürü, güçlü rehberlik sistemleri ve güvenli eğitim ortamları gençlerin iç dünyasını dengeleyen en önemli yapılarıdır.

İyi tasarlanmış bir eğitim iklimi gençlere yalnızca bilgi kazandırmaz. Aynı zamanda onlara anlam katar.

Bir toplum yalnızca zeki insanlar yetiştirerek güçlü olmaz. Bir toplum dengeli, özgüvenli ve vicdanlı insanlar yetiştirerek güçlü olur.

Bugün ailelerin en büyük beklentilerinden biri de çocuklarının güvenli ve nitelikli bir eğitim ortamında büyümesidir. Güçlü eğitim kurumları, çocukların hayata çok yönlü olarak hazırlandığı, maddi ve manevi kazançların yüksek olduğu tam donanımlı yerlerdir.

Bu düşünceler ışığında yükselen yapılarda iyi planlanmış eğitim ortamları yalnızca ders başarısı üretmez. Karakter üretir. Saygı üretir. Sorumluluk üretir. Ve en önemlisi denge üretir. Bugün sıralarda oturan çocuklar yarının doktorları, mühendisleri, sanatçıları ve yöneticileri olacak. Ama onlardan önce bir şey olacaklar: İyi insan olacaklar.

Ve iyi yetişmiş bir insanın olduğu yerde şiddet küçülür, zorbalık zayıflar, öfke yerini anlayışa bırakır. Birey huzura, toplum güvene ve insanlık felaha kavuşur.

Bu yüzden eğitim yalnızca bireysel başarı hikâyeleri üretmez. Eğitim aynı zamanda toplumun ruhunu inşa eder.

Daha sakin, daha anlayışlı ve daha güçlü bir toplum hayal ediyorsak, gençlerimizin bir anlık öfke kurbanları olmamalarını istiyorsak, daha insanca yaşanır bir ülke tasavvur ediyorsak, suçtan, suçludan, şiddetten arındırılmış yerleri ve zamanları bekliyorsak, hayatların tehlikeye atılmadığı yaşamanın şans sayılmadığı bir medeniyeti düşünüyorsak işe çocukların büyüdüğü iklimden başlamalıyız.

Çünkü bir toplumun geleceği masa başlarında değil, sınıflarda yazılır.

Ve ne yazarsak onu okuyacağımızı kimse aklından çıkarmasın!

LİMERANS

HACER ELBEY

EĞİTİM YÖNETİCİSİ - ÇOCUK KALBI ANAOKULU

İnsan, en çok kendi kurduğu cümlelere inanır. Başkasının yalanı kabadır; oysa insanın kendine söylediği yalan ipekten, yumuşak, süslü ve ikna edicidir.

Limerans dedikleri hal de böyledir. Aşk sanılır. Kader sanılır. "Bu defa oldu" denir. Oysa olan, zihnin bir kişiyi putlaştırma ayinidir.

Limerans... Modern zamanların romantik nevrozu. Sevdiğini sandığın kişiyi değil, onun zihninde kurduğun suretini seversin. O suret ki kusursuzdur; çünkü eksiklerini sen tamamlarsın. Bir bakıştan roman, bir suskunluktan destan çıkarırsın. Karşıdaki insan etten kemikten bir fanidir; ama sen onu kendi muhayyilenin mermerinden yontarsın. Sonra da o mermer heykele aşık olursun. Bu hal, iradenin değil, ihtiyacın ürünüdür. Sevilme ihtiyacı, görülme ihtiyacı, seçilme ihtiyacı... Çocukluğun karanlık bir köşesinde üşüyen o küçük benlik, bir gün bir çift göz bulur ve "İşte kurtuluş!" diye haykırır. Oysa kurtuluş sandığı, bağımlılığın ta kendisidir. Limerans, karşılıklıktan ziyade ihtimalle beslenir. Kesinlik öldürür onu. Netlik, heyecanı söndürür. Belirsizlik ise alevi harlar. Mesaj gelecek mi?

Gülümsedi mi? O cümlede ima var mıydı? İnsan kendi kalbini dedektifliğe memur eder. Aşk, iki hakikatin buluşmasıdır. Limerans ise bir hakikatin, bir hayale çarpıp parçalanması.

Aşkta öteki vardır; limeransta ise yalnızca "ben" in yankısı. Aşk, karşısındakini olduğu gibi kabul edebilme cesaretidir. Limerans, onu olduğu gibi görmeye tahammül edememe korkusu.

Modern çağ bu hali teşvik eder. Sosyal medya vitrini, yarım cümleler, geciken cevaplar... Hep bir muamma, hep bir eksik parça. İnsan zihni boşluğu sevmez, doldurur. Bilmediğini hayalle tamamlar. Ve çoğu zaman o hayal, gerçeğin önüne geçer. Bir çevrimiçi ibaresi bile kalp atışını hızlandırmaya yetiyorsa, orada aşktan ziyade bir bağımlılık ekonomisi işliyor demektir. Limeransın en trajik yanı şudur: Kişi, karşısındakini değil, kendi yansımasını sever. Ve yansıma kırıldığında, "O değişti" der. Oysa değişen, hakikatin sis içinden çıkmasıdır. Sis dağılır, mermer çatlar; put düşer. Geriye ne kalır? Bir mahcubiyet. Bir de insanın kendi kendine sorduğu o kadim soru: "Ben neyi sevdim?"

Belki de mesele şudur: İnsan, başkasında kendini tamamlama arzusundan vazgeçmedikçe limeransın tuzağından kurtulamaz. Çünkü limerans, eksik bir benliğin, bir başkasını yama yapma çabasıdır. Oysa insan, yamayla değil, yüzleşmeyle bütün olur. Neticede limerans bir duygu değil, bir projeksiyondur. Aşkın provasını yapar; fakat sahneye çıkamaz. Ve insan, kendi yazdığı senaryoda figüran kalır. İşte bütün trajedi budur.

EĞİTİMDE STRATEJİK YALNIZLAŞMAYA KARŞI: ÖZEL OKULLARA BİRLİK ÇAĞRISI

BİLGİN PELİSTER
EĞİTİM YÖNETİCİSİ & YK ÜYESİ - ÜNSAL OKULLARI

Son yıllarda özel öğretim kurumlarına yönelik yanlış algılar ve genelleyici eleştiriler arttı.

Yüksek ücretli okulların sayısı çok az olmasına rağmen tüm özel okullar bu algı altında değerlendiriliyor.

Bu durum, köklü ve yerel özel okulların itibarını zedeliyor.

Her ne kadar inanmak istemsek bile Son yıllarda eğitim ekosistemimizde, sessiz ama derinden hissedilen bir algı operasyonunun izdüşümlerini izliyoruz gibiyiz.

Özellikle 2019 yılından itibaren ivme kazanan ve belli odakların sosyal medya mecralarıyla desteklediği bu süreç; özel öğretim kurumlarını, eğitimin asli unsuru olmaktan çıkarıp yalnızca "eğitim adaletsizliğinin merkezi" veya "fiyat odaklı yapılar" parantezine hapsedmeyi hedefliyor gibi görünmektedir.

Algı Yönetimi ve Tehlikesi

Türkiye genelindeki istatistiklere baktığımızda ve en son Milli Eğitim Bakanımızın yapmış olduğu açıklamalarla 12 Bini aşkın Özel okul içerisinde kamuoyunda yankı uyandıran yüksek ücretli okul sayısının bir elin parmaklarını geçmediğini görüyoruz.

Buna rağmen, ülkemizin her köşesinde bin bir emekle, kişisel özverilerle kurulmuş okullarımız, bu genelleyici dezenformasyonun altında ezilmektedir.

Burada sormamız gereken soru şudur: Eğitimde Özel Okullar için ne hedefleniyor?

Kademeli olarak yaratılan bu finansal darboğaz ve itibar suikasti, köklü ve yerel özel okulların eğitim hayatından silinmesinin sonuçlarından kim kazançlı çıkar?

Resmi kurumların başarılarını her fırsatta alkışlayan, ancak özel öğretim kurumlarının uluslararası arenalardaki başarılarını bile görmezden gelen bu "kör nokta", eğitimde bütünsel bir kalkınmanın önündeki en büyük engeldir.

Savunma ve Sağlıkta Başardığımızı Eğitimde Neden Yapmayalım?

Milli Savunma sanayiinde, sağlıkta ve turizmde yakaladığımız o meşhur "milli şahlanış", ancak özel ve resmi kurumların aynı ideal etrafında kenetlenmesiyle mümkün olmuştur.

Eğitim, bir ülkenin en stratejik savunma hattıdır.

Resmi okullar ile özel öğretim kurumları, birbirinin alternatifi değil, aynı gövdenin iki güçlü koludur. Ortak paydamız; fikri hür, irfanı hür, mesleki yetkinliği yüksek nesiller yetiştirmektir.

Son dönemdeki bazı maddi düzenlemeleri her ne kadar sektöre ağır yükler getirilse de, inanıyoruz ki "ekip ruhuyla" çalışma iklimi yeniden tesis edilecektir.

Özel okul kurucularını, yöneticilerini ve öğretmenlerini ötekileştiren, emeklerini maddi birer kaleme indirgeyen bu sığ bakış açısı, gerçek eğitimin kıymeti anlaşıldıkça iflas etmeye mahkûmdur.

Kurtuluşun Anahtarı: Örgütlü Güç ve Dernekleşme

Biz özel öğretim kurumları olarak bugüne kadar en büyük hatayı, kendi içimizdeki dinamizmi ve birleşik gücün etkisini küçümseyerek yaptık.

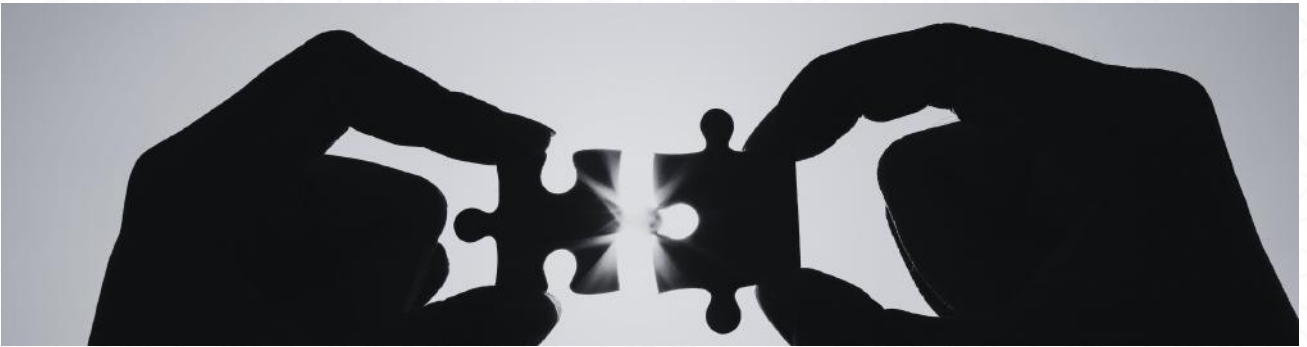
Bugün ülkemizdeki yaklaşık 12.000 özel okulun çok az bir kısmının aktif olarak derneklere üye olması, stratejik bir zafiyettir.

Eğer 12.000 okul, zorunlu bir aidiyet hissiyle ve ortak bir vizyonla kendine yakın gördüğü dernekle bile hareket edebilseydi;
*Eğitim politikalarındaki ağırlığımız,
*Öğretmenlerimizin refah seviyesi,
*Ve en önemlisi, ülkemizin geleceğine vurduğumuz mühür çok daha derin olurdu.

Tüm özel okul kurucularına ve yöneticilerine çağırımız şudur:
Gelin, bu suni yalnızlıktan çıkalım.

Özel öğretim derneklerine katılarak, sadece okullarımızın değil, Türk eğitim sisteminin haysiyetini ve geleceğini hep birlikte savunalım.

Birlik olmak, bir seçenek değil; Eğitim dünyamıza olan borcumuzdur.

TAMBURİ CEMİL BEY'DEN YAPAY ZEKÂYA: DOĞU-BATI ARASINDA KAYBOLAN TINILARIN PEŞİNDE

DOÇ. DR. ERDAL KILIÇ
İMÜ STMF TÜRK MÜSİKİSİ ÖĞRETİM ÜYESİ

Dijitalleşen dünyada müzik, deneyim olmaktan çıkıp arka plan gürültüsüne dönüşme riski taşır.

Yapay zekâ neyin ya da kanunun ruhunu asla tam olarak kopyalayamaz; yalnızca taklit edebilir.

Batı'nın tekniğini alırken Doğu'nun ruhunu kaybetmemek, insan olmanın biricik kusurlarını korumaktır.

İnsanlık tarihi, sadece savaşların, antlaşmaların veya ekonomik krizlerin toplamı değildir; o, aynı zamanda duyulan ve duyulmayan seslerin, bastırılan veya yüceltilen tınların da tarihidir.

Türkiye'nin modernleşme serüveni incelendiğinde, bu sürecin en sancılı ve aynı zamanda en estetik yansımalarını müzik sahasında görmek mümkündür. Bir yanda kökleri yüzyıllar öncesine, saray mecmualarına ve tekkelerin huşu dolu iklimine dayanan bir gelenek; diğer yanda ise Batı'nın rasyonalite ve teknikle örülü çok sesli dünyası... Bugün geldiğimiz noktada ise bu iki kadim dünya, yapay zekânın algoritmik soğukluğuyla yeni bir sınav veriyor.

Tamburi Cemil Bey, bu hikâyenin en hüzünlü ve en deha dolu eşiğidir. O, elindeki tamburla sadece bir enstrümanı değil, bir imparatorluğun estetik hafızasını da dile getirmiştir. Onun mızrabı, Doğu'nun makam matematiğini Batı'nın bireysel ifade arayışıyla sessizce birleştirmiştir. Cemil Bey'in taş plaklara yansıyan o meşhur taksimleri, aslında bir devrin kapanış ağıydı ve yeni bir dünyanın belirsiz sabahıydı. Ancak bugün, Cemil Bey'in o "şahsına münhasır" üslubunun yerini, her şeyi standartlaştıran bir dijitalleşme mi alıyor?

Türkiye'nin müzik tarihi, bir anlamda "makamdan nota sistemine" geçişin hikâyesidir. 18. yüzyılın o meşhur mecmualarında, Hekimbaşı'nın veya Tabî Mustafa Efendi'nin eserlerinde görülen o serbest ve derin ruh, modernleşme sancılılarıyla birlikte bazen donmuş, bazen de yerini mekanik bir taklide bırakmıştır. Cumhuriyet'in ilk yıllarındaki "müzik devrimi" hamleleri, ulusal bir kimlik inşası için Batılı formları zorunlu kılarken; ney gibi, tambur gibi enstrümanların temsil ettiği metafizik derinlik bir süreliğine sessizliğe bürünmüştür. Fakat müzik, su gibidir; yolunu her zaman bulacaktır. Gelenek, en beklenmedik anlarda, en modern bestelerin içinden bir "hicaz" geçkiyle veya bir "ney" nefesiyle başını uzatacaktır.

Günümüzde karşı karşıya olduğumuz tablo çok daha karmaşıktır. Uluslararası bir araştırmacı perspektifiyle baktığımızda, dünyanın geri kalanında olduğu gibi Türkiye'de de kültürel üretim "hız" ve "tüketim" kıskacındadır. Yapay zekâ algoritmaları, binlerce yıllık makam geleneğini saniyeler içinde analiz edip "yeni" besteler üretebiliyor. Ancak burada hayati bir soru karşımıza çıkıyor: Bir algoritma, bir insanın ney üflerken hissettiği o "dem" anını, o varoluşsal sancıyı veya bir dervişin sessiz çılgınlığını taklit edebilir mi? Veri yığınları, kültürel hafızanın yerini tutabilir mi?

Yapay zekâ, müziği notalardan ibaret bir matematiksel dizi olarak görmektedir. Oysa bizim coğrafyamızda müzik, bir "hâl" ilmidir. Cemil Bey'in taksimlerindeki o tarif edilemez hüznün, sadece parmaklarının hızıyla değil, o dönemin İstanbul'unun kokusuyla, bir imparatorluğun çöküş acısıyla ve bir sanatçının iç dünyasındaki fırtınaları ilgilidir. Bugünün dijitalleşen dünyasında ise bu "insani özü" kaybetme riskiyle karşı karşıyayız. Müzik, artık bir "deneyim" olmaktan çıkıp bir "arka plan gürültüsü" haline dönüşme tehlikesi yaşıyor.

Buna rağmen, karamsarlığa kapılmak için henüz erken. Genç nesillerin, özellikle ortaöğretim seviyesinden itibaren bu köklü mirasla tanıştırılması, kültürel bir direnç noktası oluşturabilir. 18. yüzyılın tozlu mecmualarından süzülüp gelen o tınıları, bugünün teknolojik imkânlarıyla harmanlamak, geçmişi bir "müze nesnesi" olmaktan çıkarıp yaşayan bir organizmaya dönüştürecektir. Uluslararası müzik platformlarında neyin veya kanunun elektronik tınılarla buluşması, Doğu'nun ruhunun Batı'nın formuyla yeniden raks etmesi anlamına gelecektir. Bu, bir taklit değil, bir yeniden doğuştur.

Sonuç olarak, Tamburi Cemil Bey'den yapay zekâyâ uzanan bu yolculuk, aslında bizim kendimizi arama yolculuğumuzdur. Batı'nın tekniğini alırken Doğu'nun ruhunu kaybetmemek, dijitalleşmenin imkânlarını kullanırken insan olmanın o biricik "kusurlarını" ve duygularını muhafaza etmek temel görevimizdir. Mektep dergisinin sayfalarında dile getirdiğimiz bu mesele, sadece bir müzik tartışması değildir; bu, bir medeniyetin kendi sesini, kendi tınısını ve en nihayetinde kendi hakikatini koruma mücadelesidir.

Geleceğin dünyasında, en sofistike yazılımlar bile bir insan kalbinin mızrabına vurduğundaki o eşsiz ritmi asla tam olarak kopyalayamayacaktır. Önemli olan, o mızrabı tutacak ellerin, o köklü hafızadan beslenmeye devam etmesidir. Tınılar kaybolmamalı; sadece zamanın ruhuna uygun şekilde yeniden yankılanmalıdır.

İSLÂM'I BİLMEYEN VE YAŞAMADAN; SAHİ, SİZ NEYE KARŞI ÇIKIYORSUNUZ?

SEBAHATTİN KAZAZ
EĞİTİM DANIŞMANI

İslam, güçlüden ziyade hakkı olana öncelik verir; yetimi, fakiri ve zayıfı korur.

Gıybet, iftira ve yalanı yasaklayarak toplumsal güveni ve birey onurunu muhafaza eder.

Adalet, insan hayatını ve malını koruyan temel bir ilkedir; hırsızlık ve adam öldürmek kati şekilde yasaktır.

Son yıllarda Türkiye'de İslam, bir inanç meselesinin tamamen dışında siyasi ve ideolojik bir tartışma konusu hâline getirilmektedir.

İslam'ı bilmeyen, inceleme cesareti gösteremeyen bazı çevreler İslam'ın toplumsal hayatı düzenleme iddiasını eleştirirken çoğu zaman genel ve ideolojik bir karşı çıkış ortaya koymaktadır. Oysa İslam'ın getirdiği hükümler dikkatle incelendiğinde bunların insanın ve toplumun korunmasına yönelik olduğu açıkça görülür. İslam yalnızca bireysel ibadetlerden ibaret olmayıp aynı zamanda ekonomik hayatı, toplumsal ilişkileri, kişisel hakları ve ahlaki düzeni şekillendiren kapsamlı bir nizam getirir.

Toplumların huzuru farklı hesap ve çıkarları olan insanların koydukları kurallar ile oluşturulamaz. İslam, ekonomik hayatta insanı sömürden, haksız kazançtan ve güven kaybından koruyan temel prensipler koyar.

Faizi yasaklar. Çünkü faiz sistemi üretime dayanmayan kazanç mekanizmaları oluşturur ve servetin zamanla az sayıda insanın elinde toplanmasına yol açabilir. Zekâtı emreder; servetin toplum içinde dolaşmasını sağlar, zengin ile fakir arasındaki uçurumun büyümesini engellemeyi hedefler. Kumarı ve her türlü şans oyunlarını yasaklar; emek vermeden kazanç elde etme arzusunu körükleyen ve çoğu zaman insanların maddi felaketine yol açan

bir alışkanlığı engeller. Tartıda ve ölçüde hileyi yasaklar; ticaret hayatında güveni tesis ederken, hem alıcıyı hem satıcıyı kul hakkına ve oluşacak her türlü olumsuzluğa karşı korumayı amaçlar. İsrافی yasaklar; kaynakların sorumsuzca tüketilmesini önler ve dengeli bir ekonomik hayatı teşvik eder. Emanete riayet etmeyi emreder; insanların birbirine güvenebilmesini sağlar. Borçların yazılmasını ve şahit tutulmasını önerir; anlaşmazlıkların önüne geçmeyi amaçlar. Borçlulara kolaylık gösterilmesini tavsiye eder; zor durumda olan insanın ezilmesini engeller. Kamu malına zarar vermeyi ağır bir sorumluluk olarak görür; toplumun ortak malının korunmasını ister. Toplumda ekonomik krizlerin, gelir uçurumlarının ve güvensiz ticaretin sıkça eleştirildiği bir çağda,

Siz buna mı karşı çıkıyorsunuz?

İslam yalnızca ekonomik ilişkileri değil, toplumun ahlaki ve sosyal yapısını; aileyi, akrabalık ilişkilerini, toplumsal huzuru da korumayı hedefler. Toplumun huzurlu olabilmesi için insanlar arasındaki ilişkilerin güven, saygı ve sorumluluk üzerine kurulması gerekir.

Aileyi korur ve evliliği teşvik eder; toplumun temel kurumunun sağlam kalmasını amaçlar. Zinayı ve her türlü fuhşu yasaklar; aile yapısını ve neslin korunmasını hedefler, iyi ahlaki öğütler. Mirası açık kurullarla paylaşır; vefat sonrası büyük kavga ve adaletsizliklerin önüne geçmeyi amaçlar. Aşırılığı yasaklar, ölçülü yaşamayı teşvik eder. İnsan hayatında denge kurulmasını ister. Anne ve babaya iyi davranmayı emreder; aile bağlarını güçlendirmeyi amaçlar. Akrabalık bağlarının korunmasını teşvik eder; toplumsal dayanışmayı canlı tutar. Komşuya iyi davranmayı emreder. Yardımlaşmayı ve sadakayı teşvik eder. İnsanların kusurlarını araştırmayı yasaklar. Mahremiyeti koruyan ölçüler getirir. Toplum içinde kardeşlik ve dayanışmayı öğütler.

Bu düzen insanların birbirine karşı saygılı ve sınırlarını bilen bir toplum oluşturmasını amaçlar. Özel hayatın korunmasının bugün temel bir insan hakkı olarak kabul edildiği bireyselleşmenin insanları yalnızlaştırdığı bir dünyada;

Siz buna mı karşı çıkıyorsunuz?

İslam toplumda en zayıf olanların korunmasını özel bir sorumluluk olarak görür. Güçlü olanın değil, hakkı olanın korunmasını hedefler. Yetimi korumayı emreder; yetim malına dokunmayı ağır bir suç sayar. Fakirlerin ve muhtaçların gözetilmesini emreder. Zayıf olanların haklarının güçlüler tarafından ezilmesini yasaklar. Yaşlıları korumayı, büyüklere saygıyı önemser. Bu yaklaşım toplumda merhameti ve sosyal sorumluluğu canlı tutmayı amaçlar. İslam, başkalarına zarar vermemek kaydıyla her türlü inancın serbestçe yaşanacağı bir toplum hedefler; kilise, sinagog, havra gibi ibadet alanlarının inananları tarafından kurulması ve yönetilmesine güvence getirir. Tahammülün kalmadığı, baskıların inançları yok etme noktasına geldiği bir dünyada;

Siz buna mı karşı çıkıyorsunuz?

İslam bireyin onurunu ve kişisel haklarını korumaya büyük önem verir. İnsanların birbirlerine karşı sorumluluklarını belirleyen birçok ilke ortaya koyar: Gıybeti yasaklar; insanların arkasından kötü konuşulmasını engeller. İftirayı yasaklar; masum bir insanın şeref ve haysiyetini korur. Yalan konuşmayı yasaklar; toplumda güven duygusunun korunmasını sağlar. Kalp kırmayı büyük bir günah olarak görür; insanların birbirine karşı merhametli ve hassas davranmasını ister. Kıskançlığı ve hasedi yasaklar; insanlar arasında düşmanlık yerine kardeşliği teşvik eder.

Siz buna mı karşı çıkıyorsunuz?

İslam, insanın yalnızca ahlaki ve toplumsal hayatını düzenlemekle kalmaz; aynı zamanda onun aklını kullanmasını, öğrenmesini ve sürekli gelişmesini teşvik eder. İlim öğrenmek

İslam'da yalnızca bir tercih değil, bir emirdir. İlim öğrenmeyi teşvik eder ve farz kabul eder; insanların bilgisizliğin karanlığında kalmamasını, hakikati araştırmasını ve aklını kullanmasını ister. Okumayı ve öğrenmeyi emreder; vahyin ilk emrinin "oku" olması, bilginin ve öğrenmenin İslam'daki yerini açıkça gösterir. Bilgi sahibi olanları üstün görür; bilginin insanı yükselten ve toplumun gelişmesini sağlayan en önemli güçlerden biri olduğunu vurgular. Bilgiyi toplum yararına kullanmayı teşvik eder. İlim yalnızca kişisel bir birikim değil, aynı zamanda insanlığa fayda üretmesi gereken bir sorumluluk olarak görülür. Düşünmeyi/tefekürü araştırmayı ve ibret almayı öğütler. Doğaya, tarihe ve insan hayatına bakarak aklını kullanmasını ister.

Siz buna mı karşı çıkıyorsunuz?

Toplumların ayakta kalabilmesi için en temel unsur adalettir. İslam hukuku insan hayatını, malını ve hakkını koruyan güçlü ilkeler ortaya koyar. Hırsızlığı yasaklar ve kati cezalar getirir; insanların emeklerinin ve mallarının güvence altında olmasını sağlar. Adam öldürmeyi kesin biçimde yasaklar; insan hayatını kutsal kabul eder. Kul hakkını kesin olarak yasaklar; bir insanın hakkını çiğnemeyi ağır bir sorumluluk olarak görür. Zulme ve haksızlığa karşı durmayı emreder; adaletin toplumun temel direği olmasını hedefler. Adaletin en çok konuşulduğu, fakat en çok arandığı bir dünyada;

Siz buna mı karşı çıkıyorsunuz?

İslam yalnızca insanın değil, bütün yaratılmışların korunmasını öğütler; Hayvanlara eziyet edilmesini yasaklar. Doğaya zarar vermemeyi öğütler. Çevreyi korumayı, yeşili, suyu korumayı emreder. İsrافی ve kaynakların yok edilmesini yasaklar.

Siz buna mı karşı çıkıyorsunuz?

İnsan yalnızca biyolojik bir varlık değildir. Anlam arayan, sorgulayan ve hayatının gayesini bilmek isteyen bir varlıktır. İnsan, yaradılışı gereği nakli ve akli ilimleri kullanarak bir yaratıcının olduğuna inanma gereği duyar. Yaratıcıya hem dünya hem de ahiret hayatında huzur için bir bağlılık kurma ihtiyacı hisseder.

İslam; Evrenin ve insanın tesadüflerin ürünü olmadığını, bütün varlığın bir yaratıcısı olduğunu kabul etmeyi ve yaratıcıya kulluk etmeyi emreder. İnsan hayatının yalnızca dünya ile sınırlı olmadığını, ahiret ve hesap günü olduğunu, sorumluluk bilinci içinde yaşaması gerektiğini hatırlatır. Namazı emreder; insan ile yaratıcısı arasında düzenli bir bağ kurulmasını sağlar. Orucu emreder; insan nefisini kontrol etmeyi, sabrı ve paylaşmayı öğütler. Zekât ve sadaka ile paylaşmayı teşvik eder; ibadeti yalnızca bireysel bir ritüel olmaktan çıkarıp toplumsal sorumluluğa dönüştürür. Şükretmeyi ve tevazuu öğütler; insan sahip olduğu nimetlerin farkına varır ve kibirden uzak durmayı öğrenir.

Siz buna mı karşı çıkıyorsunuz?

Bütün bu hükümler bir araya getirildiğinde İslam'ın yalnızca bireysel ibadetlerden oluşan bir inanç sistemi olmadığı açıkça görülür. İslam aynı zamanda bir ekonomik düzen, bir toplumsal düzen, bir ahlak sistemi ve bir hukuk düzeni koyar. Bu düzenin adına ister "şeriat", ister "İslam nizamı", ister "ilahî hukuk" denilsin; temel iddiası aynıdır: İnsanı yaratan Allah, insanın hem bireysel hem toplumsal hayatını en iyi bilendir ve onun için en uygun düzeni belirleyendir.

Bugün Müslüman toplumlarda bu ilkelerin tamamının eksiksiz uygulanmadığı elbette söylenebilir. Ancak bir ilkenin uygulanmaması, o ilkenin yanlış olduğunu göstermez. Sorun ilkenin kendisinde değil, onu uygulamakla yükümlü olan devletlerin, insanların eksikliğinde ortaya çıkar. Bu nedenle yapılması gereken şey İslam'ın ortaya koyduğu değerlerin insan ve toplum için neyi hedeflediğini anlamaya çalışmaktır. Varsa uygulama hataları, eksikler, suiistimaller hep birlikte iyileştirme yaparak huzurlu bir topluma ulaşmaya çalışmaktır.

Çünkü doğruluk, adalet, merhamet, kul hakkına saygı, aileyi koruma, haksız kazancı engelleme insan onurunu muhafaza etme gibi ilkeler bütün insanlığın ortak iyiliğini hedefleyen temel değerlerdir.

Peki, bu ilkeleri uygulama imkânı sunan bir düzenin kurulmasını neden istemiyorsunuz? Sahi Siz Neye Karşı Çıkıyorsunuz?

DEDEMİN TESPİHİNE NE OLDU?

RİDVAN AKLAN
EĞİTİM YÖNETİCİSİ & YAZAR - AKRİDA OKULLARI

Çocuklar büyüklerin davranışlarını taklit eder; örnek olma sorumluluğu yetişkinlere düşüyor.

Sadece çocuklara “telefonla az vakit geçir” demek yeterli değil; biz kendimiz de sınır koymalıyız.

Eskiden büyüklerin ellerinde tespih olur, zamanını anlamlı ve sakın bir şekilde değerlendirirdi.

Dikkatli okurların sesini duyar gibiyim: “Şimdi tespih ne alaka?”

Evet kıymetli dostlar, düşünün bakalım; bugün büyük çoğunluğumuzun dedelerinin tespihi nerede? Ya da o parmaklar, tespih yerine şimdi neyi bir bir aşağıya doğru çekiyor?

Yaşça büyük olanlarımız hatırlarsak; etrafımızdaki çoğu dedelerin ve ninelerin ellerinde mutlaka birer tespih olurdu. Bazen dış kapının önüne koydukları taburede oturup güneşlenirken, bazen çay saatinde sedirde otururken, bazen de elleri arkalarında usul usul yürürken tane tane çekerlerdi o tespihleri.

Ne çektikleri kendileriyle Allah arasındaydı. Ancak birçoğu, özellikle bir uğraş gibi, zamanı verimli kullanmak istercesine tespihin o tanelerini bir bir yukarı aşağı çekerdi. Peki şimdi ne mi oldu?

Şimdi çoğunuzun da dikkatini çektiği üzere maalesef tespihlerin yerini, ekran parlaklığı artırılmış cep telefonları almış durumda. Günümüz dedelerinin ve ninelerinin ellerinde, tespih misali birer telefon... Oturdukları köşelerde ekranı bir ileri bir geri kaydırıp duruyorlar. Artık kıymetli vakitlerini bu şekilde değerlendiriyorlar.

Uzaktan baktığınızda kimi bıyık altından gülüyor. Kimisi de kulak kabartıp, kim olduğu ve ne dediği belli olmayan sözde uzmanların yaydığı yalan yanlış bilgileri ezberlemeye çalışıyor.

Hal böyleyken, çok değil beş on yıl önce kendi çocuklarının ellerindeki telefonları eleştiren yaşlılarımız bile bugün sözde sosyal ama aslında asosyal uygulamaların merkezinde adeta fink atıyor. Dahası, yediden yetmiş tüm nesiller bu aletlerle hemhâl olurken özellikle biz eğitimcilerin ve ebeveynlerin bütün kabahati çocukların başında patlatmaya çalışması abesle iştigal değil midir?

Ekran bağımlılığı deyince çözümü sadece çocuklarımız için aramamız ne kadar doğru?

Öyle ya, küçükler büyüklerin adımlarını takip etmezler miydi? Peki bizler, hatta bizden büyükler neden kendi adımlarımıza dikkat etmek yerine önce çocuklarımıza yöneliyoruz? Neredeyse elimizin bir uzvu hâline gelmiş bu cihazların zararlarını artık birçoğumuz çok net biliyoruz. Sözde yenilikler ve kolaylıklar arasına gizlenmiş, hatta artık alenileşmiş kötülükleri görebiliyoruz. Özellikle ekranları kaydırırken küçücük çocukların karşısına çıkan alakasız ve zararlı içerikleri biliyoruz.

Evet, madem biliyoruz; geleceğimiz olan çocuklarımıza yardımcı olmalıyız. Öncelikle kötü örnek olmaktan vazgeçmeliyiz. Onlara söylemeden önce bizler kendimize sınırlar koymalıyız.

Örneğin bu cihazları, özellikle evlerimizde, mümkün olduğunca sadece telefon olarak kullanmalıyız. Hatta mümkünse evde tuşlu telefonlar ya da eski ahizeli telefonlar kullanmaya gayret etmeliyiz. İhtiyaç zannettiğimiz kullanım şekillerine farklı çözümler üretmeliyiz.

Elimize daha sık kitap almalı, gerekirse hep birlikte kitaplar okumalıyız. Birlikte yapılabilecek aktivitelerden kaçınmamalıyız. Gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüş, akli donmuş, tabiri caizse zombileşmiş nesillerden önce bizler kendine mukayyet olmuş büyükler olmalıyız.

Çocuklarımızla birlikte büyüklerimizi de aynı çatının altında toplayıp bireyselleşme çılgınlığından vazgeçmeliyiz.

Sevgi ve saygılarımla...

KUL HAKKI YEMEK ORUCU BOZAR MI?!

SALİH UYAN
EĞİTİM YÖNETİCİSİ & YAZAR - İHLAS OKULLARI

İnsanlar olarak hem bireysel hem toplumsal düzeyde doğru örnek olmak, değerleri yaşamak ve anlamak önemlidir.

Çocuklara ve topluma önce iyi örnek sunmak, onları eleştirmekten önce kendi davranışlarımızı gözden geçirmek gerekir.

Ülkede garip bir kitle var. Oruçtan bahsettiğiniz anda, beyinlerinde otomatik bir "Whataboutism" motoru çalışmaya başlıyor. Birden kul hakkından, rüşvetten, taciz olaylarından falan bahsetmeye başlıyorlar.

Mesela çocukları sahura kaldırmanın güzelliğinden bahsediyorum. Hemen birisi, "Haram parayı cebine indir, sonra çocukları sahura kaldır! Oh, ne güzel!" diyor.

Zekât vermenin faziletinden bahsedin, hemen konuyu rüşvet vermeye bağlıyorlar. "Ramazan ayında dışarıda yemek içmek ayıp oluyor, biraz saygılı olmak lazım" yazıyorum. "Önce milletin hakkına saygılı olup kaçak kat çıkmayacaksınız" diyorlar.

Ya arkadaş! Ben ramazan ayına hürmetten bahsediyorum. Sen niye konuyu imar affına getiriyorsun? Sahurda yetim hakkı yediğimi, iftarı kul hakkıyla açtığımı nereden çıkardın?

Niçin ramazan ayının güzelliklerini adi suçlarla eşleştirip kendini rahatlatmaya çalışıyorsun? Hem bunlar birbiriyle 'takas' edilen mevzular değil ki!

Mesela dış sağlığından bahseden birisine, "Trafikte şerit ihlali yapan kişi, dişini fırçalasa ne olur?" diyebilir misin? Diyebilirsin elbette ama saçma olur. Deme yani!

Hem hayırdır? Bu öfke ne!..

Kâbe’de hacılar

Rap müzikle bir süredir başımız belada. Her ne kadar kaçınmaya çalışsam da gezinirken sağdan soldan 'havlamalı', 'inlemeli' notalar çalınıyor mutlaka kulağıma...

Bol dumanlı cümlelerde küfürler havada uçuşuyor. Protez bir dünya görüşü, protest tavırlar, sipariş alınmış kahırlar ve çakırkeyif satırlar birbiriyle yarışıyor. Kadın düşmanlığını körükleyen sonradan güfte cümleler sinir bozuyor.

İşin ilginç bu rezalete kimse ses çıkarmıyor!

Sonra bir ilahi yayılıyor ortalığa. Algoritma saygıyla önünü ilikliyor. Çocuklar çok seviyor bu ilahiye. Okul bahçelerinden ilahi sesleri yükseliyor.

Ve birileri bundan acayip rahatsız oluyor. Kaşarlı, kaltaklı şarkı sözleri zihnimizi iğfal ederken susanlar, Allah kelamını duyunca sismograf cihazı gibi titremeye başlıyorlar.

Mesela Ezhel’in “Berlin’deki gacılar”dan bahsettiği bir şarkısı var. “Otu sarıp yak” diyor, kadınlara hakaret ediyor, küfür kıyamet gırla gidiyor. Kimseden çit yok! Ama söz konusu bir ilahi olunca, nasıl oluyorsa hemen laiklik elden gidiyor!

Yani Berlin’deki gacılarda bir problem yok! Ama Kâbe’deki hacılar sıkıntı!.. Ne diyeyim? Allah akıl fikir versin.

Geçenlerde bir iftar programındaydım. Herkes Celal Karatüre’nin işte bütün algoritmalara diz çöktüren bu ani çıkışını tartışıyordu.

Kimisi popüler kültürün bir sürprizi olarak açıkladı bu başarıyı. Kimisi “organik bağ”, kimisi “stratejik konumlandırma” dedi. Ve tartışma tüm hararetiyle devam ederken birisi şöyle bir yorum yaptı:

“Müzikli ilahi dinlemek uygun değil. İçinde Allah kelamı geçen bir ilahiye bol enstrümanlı klip çekilmesi beni rahatsız etti. Ama sadece insan sesiyle söylenen ilahilerin özellikle çocuklar arasında bu kadar yaygınlaşmasında mutlaka bir hikmet vardır. Kim bilir! Belki de geçmiş zamanların birinde, garip bir kul, mahzun bir gönülle dua etmiştir.

‘Allah’ım, senin lafzını dilimizden, Efendimizin sevgini kalbimizden eksik etme’ diye yalvarmıştır. Artık ne yaşamışsa, içi çok yanmış belli ki! Yoksa ülkenin tamamının birden ilahi söylemeye başlamasını nasıl açıklayacaksınız?”

O günden beri ne zaman bu muhabbet açılrsa, bu yorumu hatırlıyorum. Ve ardından aklıma şu Farisi beyit tercümesi geliyor: Binlerce top ve tüfek, yapamaz asla, Gözyaşının seher vakti yaptığını, Düşman kaçırın süngüleri, çok defa Toz gibi yapar, bir müminin duası.

SARSILAN BİR DÜNYADA MİLLİ BİRLİĞİ İNŞA EDEN ŞARSILMAZ GÜÇ; ÖĞRETMEN VE EĞİTİM

ALİ DAYIOĞLU
EĞİTİM YÖNETİCİSİ - ÖZKURBİR BŞK. YRD.

**Küresel kültürün
homojenleştirici etkisi
altında köklerinden
kopuk nesiller yetişme
riski vardır.**

**Eğitim, sadece bilgi
aktarımı değil, anlam
dünyası kurmak ve
değerleri yaşatmaktır.**

**Tarih ve milli metinler,
ezberlenmesi gereken
bilgiler değil; ortak
vicdanın ve fedakârlığın
sembolleridir.**

Dünyanın yönetim sistemlerinin sarsıldığı, küresel ölçekte güven duygusunun zedelendiği, hakikat ile algının birbirine karıştığı bir çağdan geçiyoruz.

Sınırlar sadece coğrafyada değil; zihinlerde, değerlerde ve aidiyetlerde de bulanıklaşıyor. Böyle bir dönemde Türkiye’de eğitim meselesi artık yalnızca akademik başarı, yabancı dil ya da teknoloji yeterliliği meselesi değildir. Eğitim, doğrudan doğruya milli birliğin, toplumsal direncin ve medeniyet tasavvurumuzun teminatı haline gelmiştir.

Otuz yılı aşkın süredir sınıfın içinde, okul koridorlarında, yönetim masasında ve veli toplantılarında biriktirdiğim tecrübe bana şunu öğretti: Bir milletin asıl güvenlik hattı, sınır kapılarında değil; sınıf kapılarındadır. O kapıdan içeri giren her çocuk, sadece bir öğrenci değil, aynı zamanda yarının karar vericisi, kanaat önderi, anne-babası ve vicdanıdır. Bu sebeple bugün eğitim sistemimizde yapılacak bilinçlendirme çalışmaları, günü kurtarmaya değil, nesli inşa etmeye yönelik olmalıdır.

Her şeyden önce gençlerimize kim olduklarını hatırlatmamız gerekiyor. Küresel kültürün homojenleştirici baskısı altında, köklerinden kopuk ama dünyaya da tam entegre olamamış bir nesil yetiştirme riskiyle karşı karşıyayız. Oysa bizim medeniyetimiz, hem yerli hem evrensel olabilmeyen en güzel örneklerini sunmuştur. Bu bilinç, tarih derslerinde ezberlenen kronolojik bilgilerle değil; anlam dünyası kurularak verilebilir. Çanakkale bir tarih başlığı değil, fedakârlığın adıdır. İstiklal Marşı bir metin değil, ortak vicdandır. Bu ruhu hissettiremeyen bir eğitim, ne kadar teknik olarak güçlü olursa olsun eksik kalacaktır.

Bilinçlendirme çalışmalarının bir diğer ayağı, dijital çağın meydan okumalarına karşı gençleri zihinsel olarak güçlendirmektir. Sosyal medya üzerinden yayılan manipülasyonlar, kimlik aşındırmaları ve değer relativizmi karşısında öğrencilerimize eleştirel düşünmeyi öğretmek zorundayız. Ancak bu eleştirelilik, köksüz bir şüphelilik değil; hakikati arayan bir basiret olmalıdır. İnançla akli, gelenekle yeniliği, milli olanla evrenseli karşı karşıya getiren değil; birbirini tamamlayan unsurlar olarak sunan bir pedagojik dil geliştirmeliyiz.

Burada en büyük sorumluluk öğretmene düşmektedir. Öğretmen yalnızca müfredatı aktaran bir memur değildir; o, bir şahsiyet inşa edicisidir. Öğrenci, öğretmenin anlattığından çok yaşadığını öğrenir. Milli birlik ve beraberlik çağrıları, ancak sınıfta adaletli bir tutumla, farklılıkları kuşatan bir dil ile, her öğrenciyi onurlu bir birey olarak kabul eden bir yaklaşımla ete kemiğe bürünür. Öğretmen; siyasi tartışmaların, kutuplaştırıcı söylemlerin ötesinde, ortak paydaları büyüten bir rehber olmalıdır.

Özellikle muhafazakâr özel okullarımızda görev yapan biz eğitimciler için bu sorumluluk daha da büyüktür. Çünkü velilerimiz bize yalnızca akademik başarı değil; değer emanet etmektedir. Bu emaneti taşıırken dar

bir dünya görüşü değil, kuşatıcı bir medeniyet perspektifi sunmalıyız. Çocuğa “biz” bilincini kazandırırken, bu “biz”in içine farklılıkları da dâhil edebilmeliyiz. Milli birlik; tek tipleştirme değil, ortak bir hedefte buluşma iradesidir.

Topluma düşen sorumluluk ise eğitimi yalnızca okulun işi olarak görmemektir. Aile, çocuğun ilk vatanıdır. Evde konuşulan dil, izlenen programlar, kurulan cümleler; okulda verilen tüm değerler eğitimi ya destekler ya da boşa düşürür. Anne-baba kendi ülkesini sürekli aşağılayan, kurumlarına güvenmeyen, umutsuz bir dil kullanıyorsa; öğretmenin sınıfta verdiği umut aşısı zayıflar. Bu yüzden toplumsal bilinçlendirme çalışmaları aileleri de kapsamalı; ebeveyn eğitimleri, seminerler ve rehberlik faaliyetleri güçlendirilmelidir.

Devlete düşen sorumluluk ise eğitim politikalarında istikrarı ve uzun vadeli vizyonu korumaktır. Sürekli değişen sistemler, sınav modelleri ve uygulamalar, öğretmenin enerjisini pedagojik üretkenlikten alıp bürokratik uyuma yöneltmektedir. Oysa milli birlik ve güçlü bir gelecek için eğitimde güven ortamı şarttır. Öğretmen kendini güvende hissetmeli, emeğinin değer gördüğünü bilmeli, ideallerini hayata geçirebileceği alanlar bulmalıdır. Ayrıca kamu-özel ayrımı yapmadan tüm okulları milli hedefler doğrultusunda ortak projelerde buluşturmak, birlikte üretme kültürünü artıracaktır.

Bugün belki de en çok ihtiyaç duyduğumuz şey, umudu kurumsallaştırmaktır. Gençlerimiz gelecek kaygısı taşıyor. Dünyadaki kaotik tabloyu görüyor, ülkemizdeki tartışmaları izliyor ve zihninde soru işaretleri biriktiriyor. Biz öğretmenler onların karşısına korku diliyle değil, sorumluluk diliyle çıkmalıyız. “Her şey kötüye gidiyor” demek yerine, “Sana ihtiyaç var” diyebilmeliyiz. Genç, kendini bu ülkenin yükü değil; umudu olarak görmelidir.

Ne yazık ki son günlerde hepimizi derinden sarsan, bir öğrencinin öğretmenine yönelik gerçekleştirdiği o elim hadise de gösterdi ki

eğitim sadece bilgi aktarımı değil; aynı zamanda insan ruhunu koruma ve yönlendirme sorumluluğudur. Böyle bir trajedi karşısında yüreğimiz yanıyor, içimize bir ürperti düşüyor. Fakat münferit bir acı, öğretmenliğin asırlık onurunu gölgeleyemez. Bir karanlık an, binlerce aydınlık emeği yok edemez. Bu tür hadiseler bizleri ideallerimizden vazgeçirmemeli, mesleki cesaretimizi azaltmamalı, kalbimize korku yerleştirmemelidir. Aksine; öğretmenin yalnızca bilgi aktaran değil, sevgiyle iyileştiren, rehberlik eden ve hayatlara yön veren bir şahsiyet olduğunu daha güçlü hatırlatmalıdır.

Bu acı olay aynı zamanda bizlere rehberlik sistemlerinin, aile-okul iş birliğinin ve değer eğitiminin ne kadar hayati olduğunu da göstermektedir. Öğretmeni yalnız bırakan bir yapı değil; onu destekleyen, güçlendiren ve koruyan bir sistem inşa etmek zorundayız. Çünkü korku, eğitimin dilini zayıflatır; umut ise onu ayağa kaldırır. Eğer biz korkuya teslim olursak, öğrencilerimize cesareti nasıl öğretebiliriz? Eğer biz umudu kaybedersek, gençlerin yüreğine güveni nasıl yerleştirebiliriz?

Milli birlik hamasi söylemlerle değil, adalet duygusuyla güçlenir. Okulda haksızlığa uğradığını düşünen bir öğrenciye birlik mesajı veremezsiniz. Öğretmenler olarak ölçme-değerlendirmede, disiplin uygulamalarında, iletişimde adaletli olmalıyız. Çünkü adalet, birlik duygusunun zeminidir. Bu zemini sağlam kurduğumuzda, farklı düşünceler tehdit olmaktan çıkar; zenginliğe dönüşür.

Bugün dünya çatırdarken bize düşen, kendi iç sesimizi güçlendirmektir. Köklerimize yaslanarak geleceğe yürümek zorundayız. Bu topraklar nice badireler atlattı; bunu sağlayan şey güçlü ordular kadar güçlü irfan geleneğiydi. O irfanın bugünkü temsilcileri ise biz eğitimcileriz. Sınıfın kapısını her açtığımızda aslında bir ülkenin kaderine dokunduğumuzu unutmamalıyız.

Şayet bizler mesleğimizi yalnızca maaş karşılığı yapılan bir iş olarak değil, bir dava şuuru ile icra edersek; çocuklarımız da bu ülkeyi sıradan bir coğrafya değil, emanet bir vatan olarak görecektir. Ve işte o zaman, dünyanın hangi yönetim sistemi sarsılırsa sarsılsın, bizim iç bütünlüğümüz sarsılmayacaktır.

Çünkü milli birlik önce zihinlerde, sonra kalplerde kurulur. Zihinleri aydınlatmak, kalpleri diriltmek ise öğretmenin en büyük imkânı ve en ağır sorumluluğudur.

Aziz meslektaşlarım,

Zamanın ruhu karmaşık olabilir. Dünya düzenleri değişebilir. Fakat bizler yönümüzü şaşırılmamalıyız. Bu sebeple sınıfınıza her girişinizde kendinize şu soruyu sorun: "Bugün bu çocuğun vatanına olan aidiyetini, insanlığa olan sorumluluğunu ve kendine olan güvenini artırmak için ne yaptım?"

Müfredat yetişir ya da yetişmez. Sistemler değişir. Projeler gelir geçer. Fakat bir öğrencinin kalbinde yaktığınız umut, zihninde inşa ettiğiniz şahsiyet bir ömür kalır. Gelin, sarsılan dünyaya inat; sarsılmayan bir nesil yetiştirelim. Korkuya değil bilinçli tedbire, umutsuzluğa değil dirayetli umuda yaslanalım. Gelin, çocuklarımıza korku değil cesaret, karamsarlık değil umut, ayrışma değil birlik miras bırakalım.

Çünkü yarın bizden hesap soracak olan tarih değil sadece; gözlerimizin içine bakarak umut bekleyen evlatlarımızdır.

GÜZEL AHLAK

ŞAHİN KARATAŞ
EĞİTİM YÖNETİCİSİ - MAVİGÜN OKULLARI

Güzele değil, güzel huya doyulmaz,
Sevgi dolu yürek, asla yorulmaz,
O cevher, sarrafta bile bulunmaz,
Veliler hırkasıdır güzel ahlâk...

Yapılan iyilikler yüceltir seni,
Hatayı affetmek büyütür seni,
Öfkeye karşı durmak, kurtarır seni,
Yuvanın temelidir güzel ahlâk...

İnsanı insan yapan haysiyeti,
Edeb-hâyâ, iffetle fâzileti,
Özünde ilim, irfan, hakikati,
İslâm'ın manâsıdır güzel ahlâk...

Peygamberi örnek alır insanlık,
O'nunla aydınlanır her karanlık,
Devâ bulur ruhlar, kalmaz hastalık,
Kalplerin cilâsıdır güzel ahlâk...

Yapmışsın her yerde nefsinle talan,
Çok malda haram var, çok sözde yalan,
Hani nerde? Hayırdan başka kalan,
Cennetin kapısıdır güzel ahlâk...

Zayıfa zulmetmek kudret değildir,
Makama güvenmek kuvvet değildir,
Maddeye esâret, necât değildir,
İmanın esasıdır güzel ahlâk...

Sakın, dünya sevdâsına kapılma!
Nefsinin yaldızına hiç aldanma!
Yârdan geçerek, ağıyâra sarılma!
Peygamber mirâsıdır güzel ahlâk...

Sevgi, saygı, erdem hâkim olunca,
Sadâkat, hoşgörü, hikmet bulunca,
Kalbimiz imân, ihlâsla dolunca,
Mevlâ'nın rızâsıdır güzel ahlâk...

GELİYOR GELMEKTE OLAN

KADİR ÜNAL
EĞİTİM YÖNETİCİSİ & Y.K. ÜYESİ - YRÇ OKULLARI

**Dünya yeniden
şekilleniyor; sınırlar
yalnızca coğrafi değil,
zihinlerde ve değerlerde
de bulanıklaşıyor.**

**Savaşlar artık tankla
değil; veri, yazılım,
ekonomi ve istihbarat
üzerinden yürütülüyor.**

**Ortadoğu'daki
gelişmeler, güçlü
olmanın önemini ve
zayıfın kaderinin
başkalarının elinde
olduğunu gösteriyor.**

Geliyor gelmekte olan... Ama mesele şu: Biz hâlâ bekliyor muyuz? Dünya yeniden şekilleniyor. Haritalar masalarda çiziliyor. Güç merkezleri, sadece tankla topla değil; veriyle, yazılımla, istihbaratla, ekonomiyle alan açıyor. Artık savaşlar sınır hattında başlamıyor; laboratuvarlarda, siber ağlarda, enerji koridorlarında başlıyor.

Ortadoğu'da yaşanan her gelişme, bize bir gerçeği haykırıyor: Güçlü olmayanın kaderi, güçlü olanın kararlarına bağlıdır.

Bugün İsrail'in izlediği güvenlik politikaları ve bölgesel stratejik hamleleri, yalnızca bugünü değil, yarını da şekillendirme niyeti taşımaktadır. Hedeflerini açıkça ifade eden, güvenlik kuşağını genişletmeyi stratejik öncelik sayan bir akılla karşı karşıyayız.

Bu tablo karşısında hamasetle avunamayız.
Sloganla oyalanamayız.
Sosyal medya tepkileriyle rahatlayamayız.

Geliyor gelmekte olan...

Ama gelene karşı hazırlık yapmayan, sadece konuşan bir toplumun geleceği olmaz.

Tarihin Torunlarıysak, Sorumluluğunu Taşımalıyız

Biz, Osmanlı İmparatorluğu gibi asırlarca farklı milletleri adaletle yönetmiş bir medeniyetin torunlarıyız. Bu cümle bir övünme değil; ağır bir yükür.

Adaletle hükmetmiş bir geçmişin mirasçıları, edilgen olamaz. Kendi kaderini başkasının stratejisine bırakamaz.

Tarih bize şunu öğretmiştir: Zayıf olanın barış talebi dikkate alınmaz. Güçlü olanın barışı ise caydırıcıdır.

Gençleri Oyalayarak Gelecek İnşa Edilmez

Bugün en büyük tehlike dışarıdaki güçler değil; içerideki rehavettir.

Gençlerimizi sadece eğlenceyle, tüketim kültürüyle, yüzeysel başarılarla oyalarsak; gelmekte olan karşısında savunmasız kalırız.

Eğer bir genç:
•Kod yazamıyorsa,
•Teknoloji üretemiyorsa,
•Stratejik düşünemiyorsa,
•Medyadaki manipülasyonu ayırt edemiyorsa,
•Ahlaki bir pusulaya sahip değilse,

onu geleceğe hazırlamıyoruz demektir.

Biz eğitimciler, sadece sınav kazandıran değil; çağ kazandıran nesil yetiştirmek zorundayız.

Güçsüz Vicdan Tehlikelidir, Vicdansız Güç Daha Tehlikelidir

Barış, zayıfların sığınağı değil; güçlülerin tercihidir.

O halde bizim hedefimiz:

- Öfkeli gençlik değil, bilinçli gençlik
- Tepkisel değil, stratejik zihin
- Tüketen değil, üreten nesil
- Şikâyet eden değil, çözüm tasarlayan karakter olmalıdır.

Eğitimde Seferberlik Zamanı
Geliyor gelmekte olan...
Peki biz ne yapacağız?

Atölyelerimizi güçlendireceğiz.
Kodlama sınıflarını sıradan ders olmaktan çıkaracağız.

Yapay zekâyı, siber güvenliği, enerji teknolojilerini genç yaşta öğreteceğiz. Satrançla stratejiyi, değerler eğitimiyle sorumluluğu birleştireceğiz.

Gençlerimize şunu öğreteceğiz:
Güç, bağırarak değildir.
Güç, üretmektir.
Güç, gerektiğinde caydırıcı olabilmektir.

Ve en önemlisi:
Güç, adaletle anlam kazanır.

Son Çağrı
Geliyor gelmekte olan...
Ama biz seyreden değil, hazırlanan olacağız.

Sınıflarımızı geleceğin laboratuvarlarına dönüştürmezsek, başkalarının laboratuvarlarında üretilen senaryoların parçası oluruz.

Gençlerimizi yalnızca konforlu bir hayat için değil; sorumluluk taşıyabilecek bir karakter için yetiştireceğiz. Çünkü yarın bu ülkenin kaderini belirleyecek olanlar, bugün bizim sınıflarımızda oturuyor.

Ve biz ya onları oyalıyoruz...
Ya da tarih yazacak şekilde yetiştiriyoruz.

Tercih bizimdir.

ÇAYIN TAŞI İLE ÇAYIN KUŞUNU VURMAK !?

HAMİ KOÇ
EĞİTİMCİ-SOSYOLOG

**Canlı ve kültürel
soykırımların
Müslümanların yaşadığı
coğrafyalarda
gerçekleştiği belirtiliyor.**

**Hem içerden hem
dışardan desteklenen
ajan ve sapkın unsurlar
toplumu bozuyor,
Müslümanları kendi
yanlışlıklarıyla da
savunmasız hâle
getiriyor.**

Bütün canlı ve kültürel soykırımlar Müslümanların yaşadığı ülkelerde. Onlarca yıldır bir kısmını istila edip sömürdüler, sömürmeye devam ediyorlar...

KANLI OYUN !?!

UYGULANACAK SENARYOYU YAZIYORLAR, GEREKTİĞİNDE REVİZE EDİYORLAR VE SAHNEYE KOYUYORLAR.

ÇAYIN TAŞI İLE ÇAYIN KUŞUNU VURMAK !?

Yetiştirdikleri kendi adamları ve satın aldıkları ajanlarla toplumlara ifsat ettiler, etmeye devam ediyorlar.

Müslümanlar; kıyamete kadar devam edecek doğru inanç ve kültüründen cehaletleri ve ahmaklıkları yüzünden kendilerinin de katkılarıyla mahrum kalıyorlar. Düşman içeride. İnsanların nefisleri sayesinde, fitne-fesat-yanlış inanç kendi içinde oldukça; kâfirler kazanmaya devam ediyor..

Böylece kolay yem oluyorlar.

Ürettikleri eski-yeni silahları ve kullandıkları ülkelerdeki bildikleri bilmedikleri silahları insanlar ve kültürler üzerinde canlı olarak kullanıyorlar ve böylece kalite ve etkisini deneyimliyorlar.

Müslümanların uyanmasına mani olarak konforlarını devam ettiriyorlar.

Ürettikleri silahların kullanımından sonra yeni silahlar için pazar oluşturmaya devam ediyorlar.

Düşmanlarının yaşadığı ülkelere maddi manevi zenginliklerden beslenerek vampirliklerine devam ediyorlar.

Zenginlik ve konforu neticesinde nefislerini tatmin ettikleri alçaklıklar ve şerefsizliklerin üstünü örtmek için her türlü yalan iftira, eylem ve şeytanlığa devam ediyorlar.

Allah'ın son dini İslamiyet'in içerisinde, yıllardır çıkardıkları-besleyip büyüttükleri sapkınlıkları alenen ve gizli olarak destekleyerek gerçek İslam'ın anlaşılmasının ve hakim kılınmasının önüne geçiyorlar.

Son birkaç asırdır İslamiyet'in içerisindeki iki büyük fitneden ikisini de destekleyip, İslam ülkelerindeki besledikleri, büyüttükleri Müslüman görünümü, içeriden ve dışarıdan sapkın, din adamı zannedilen zındıkları cilalayıp/büyütüp cahil Müslümanları da kullanarak oyunlarını başarıyla sergilemeye devam ediyorlar.

Olan yine saf ve samimi Müslümanlara, Müslümanların yaşadığı ülkelere oluyor...
Ve işin özeti tam da bu.

Ve biz istiyoruz ki:

Bize komşu hiçbir ülkede kargaşa olmasın, çocuklar kadınlar-hiç kimse ölmesin, zulüm yapılmamasın, suhulet olsun, huzur olsun, insanlar birbiriyle medeniyette (medeniyet; tâmiri bilâd, terfihi ibadtır) yarışsın...

İnsanlar İslamiyet'ten uzaklaştıkça dört belâ gelir:

- 1- Eman kalkar, insanlar birbirine güvenmez.
- 2- Merhamet kalkar.
- 3- Sihat kalkar. Her evde hastalık olur.
- 4- Kaht-u galâ olur. Kıtlık ve pahalılık olur.

PEKİ ÇÖZÜM NE?

Kısaca şu:

İçimizdeki din ve fen yobazlarına aldanmayıp, Selçuklu ve Osmanlı çizgisinde olduğu gibi, Ehli sünnet itikadını öğrenip, İslam Hukuku'nun ve ahlâkını öğrenip-kavrayıp samimice (ihlasla) buna göre yaşamak.

Yeni yazılarda buluşmak üzere saygılarımı sunuyorum efendim.

BİR AYIN RUHU, BİR YILIN EĞİTİM İKLİMİ OLABİLİR Mİ?

FATİH İŞGÖREN
EĞİTİM YÖNETİCİSİ - SİNERJİ OKULLARI

“Ramazan ayında okullarda oluşan değer temelli atmosfer, öğrencilerin aidiyet duygusunu güçlendiren önemli bir tecrübe sunmuştur.”

“Eğitim yalnızca akademik bilgi aktarımı değildir; aynı zamanda karakter ve değerlerin şekillendiği bir süreçtir.”

Ramazan ayında okullarda oluşan değer temelli atmosfer, öğrencilerin aidiyet duygusunu güçlendiren ve eğitim ortamlarını zenginleştiren önemli bir tecrübe sundu.

Peki bu güzel iklim yalnızca belirli dönemlerle mi sınırlı kalmalı, yoksa eğitim hayatının kalıcı bir parçasına mı dönüşmeli?

Eğitim, yalnızca akademik bilgi aktarımından ibaret değildir. Okullar; çocuklarımızın karakterlerinin şekillendiği, toplumsal değerlerle tanıştığı ve aidiyet duygusunun güçlendiği en önemli sosyal alanlardır. Bu nedenle eğitim süreçlerinde oluşan atmosfer, en az müfredat kadar belirleyici bir rol oynamaktadır. Öğrencinin kendisini anlamlı bir topluluğun parçası olarak hissetmesi; özgüvenini, sorumluluk duygusunu ve öğrenmeye olan motivasyonunu doğrudan etkilemektedir.

Bu çerçevede Ramazan ayı vesilesiyle okullarımızda gerçekleştirilen etkinlikler, eğitim ortamlarında güçlü bir birliktelik ve anlam atmosferi oluşturmuştur. Millî Eğitim Bakanlığı'nın öncülüğünde, Sayın Millî Eğitim Bakanımız Yusuf Tekin'in teşvikiyle hayata geçirilen bu çalışmalar; öğrencilerimizin paylaşma, yardımlaşma, sabır ve empati gibi temel insani değerleri yaşayarak öğrenmelerine imkân tanımıştır.

En dikkat çekici nokta ise bu etkinliklerin öğrenciler tarafından büyük bir ilgi ve içtenlikle karşılanmış olmasıdır. Okullarda oluşan doğal heyecan ve katılım, gençlerimizin kendilerine anlam sunan, kökleriyle bağ kurmalarına imkân veren ve sosyal birliktelik duygusunu güçlendiren faaliyetlere güçlü bir şekilde karşılık verdiğini göstermektedir.

Okul iklimi ve Aidiyet Duygusu

Günümüzde eğitim literatüründe giderek daha fazla öne çıkan kavramlardan biri "okul iklimi"dir. Okulun sosyal ve kültürel atmosferi; öğrencilerin akademik performansından psikolojik iyi oluşuna kadar birçok alanda belirleyici bir faktör olarak kabul edilmektedir. Aidiyet duygusu güçlü olan öğrencilerin, okula devam oranlarının ve öğrenme motivasyonlarının daha yüksek olduğu; sosyal sorumluluk bilincinin ise daha erken geliştiği bilinmektedir.

Ramazan ayında gerçekleştirilen etkinlikler, bu açıdan bakıldığında okul iklimini güçlendiren önemli bir deneyim sunmuştur. Öğrenciler yalnızca ders ortamında değil; sosyal faaliyetler, kültürel paylaşımlar ve toplumsal duyarlılık çalışmalarında da aktif rol alarak eğitim hayatını daha anlamlı bir bütün olarak deneyimleme fırsatı bulmuşlardır.

Dönemsel Atmosferden Kalıcı Yaklaşım

Elbette Ramazan ayının kendine özgü manevi atmosferi vardır. Ancak eğitim açısından asıl önemli olan, bu tür olumlu tecrübelerin belirli dönemlerle sınırlı kalmamasıdır. Eğitim kurumlarının yıl boyunca planlayacağı değer temelli etkinlikler; öğrencilerin karakter gelişimine, toplumsal bilinç kazanmalarına ve kültürel kimliklerini sağlıklı bir şekilde inşa etmelerine önemli katkılar sunacaktır.

Kültürel günler, sosyal sorumluluk projeleri, gönüllülük çalışmaları, değer temalı atölyeler ve toplumsal farkındalık faaliyetleri; okullarda oluşan bu olumlu atmosferin sürdürülebilir hale getirilmesi için önemli araçlar olarak değerlendirilebilir. Bu süreçte öğretmenlerin rehberliği, okul yöneticilerinin vizyonu ve sivil toplum kuruluşlarının destekleyici çalışmaları belirleyici olacaktır.

Ortak Sorumluluk ve Geleceğe Dair Umut

Çocuklarımızın yalnızca başarılı değil; aynı zamanda güçlü karakterli, değerleriyle barışık ve topluma katkı sunan bireyler olarak yetişmesi hepimizin ortak hedefidir. Bu nedenle Ramazan ayında ortaya çıkan bu güzel tecrübenin eğitim hayatımızda kalıcı bir yaklaşım haline gelmesi gerektiğine inanıyoruz.

Eğitimde değerlerin yaşatılması; bir dönemin değil, bütün bir yılın ve bütün bir eğitim yolculuğunun konusu olmalıdır. Kamu kurumlarının, eğitim camiasının ve sivil toplum kuruluşlarının bu yönde ortaya koyacağı ortak irade; toplumumuzun kültürel sürekliliğini ve ahlaki seviyesini güçlendirecek önemli bir adım olacaktır.

Bir ay boyunca hissedilen bu anlamlı ruhun, yılın tamamına yayılan bir eğitim iklimine dönüşmesi; yalnızca öğrencilerimiz için değil, geleceğimiz için de güçlü bir kazanım olacaktır.

BAYRAM OLACAK BİR RAMAZAN

ÖMER FARUK KONCA
EĞİTİM YÖNETİCİSİ - BİLGİÇAĞI OKULLARI

**Bayram, gönül almak,
merhameti çoğaltmak
ve kalpleri birbirine
yaklaştırmaktır.**

**Ramazân'ın en büyük
öğretisi, yaşantımızı
doğruluk ve istikamet
üzere sürdürmektir.**

**Oruç, sadece bedeni
değil, ruhu da terbiye
eder; bayram ise bu
terbiyenin meyvesidir.**

Ramazân ayı, Müslümanlar için sadece bir ibadet zamanı değil; aynı zamanda kalplerin arındığı, merhametin çoğaldığı ve insanın kendini yeniden muhasebe ettiği mübârek bir zaman dilimidir. Bayram ise bu mânevî yolculuğun sonunda ulaşılan huzur ve sevinç günüdür.

Cahit Zarifoğlu'ndan...

"Üstadım" dedim, "Bayrama ne alayım?"

Dedi ki:

"Birkaç piri fâniden gönül al,
Birkaç çocuktan gülücük al,
Birkaç fakirden de duâ al."

Bayram; gönül almak, merhameti çoğaltmak ve kalpleri birbirine yaklaştırmaktır.

Ramazân'ın bize öğrettiği en büyük hakikatlerden biri, yaşantımızı doğruluk ve istikamet üzere sürdürebilmektir.

Cenâb-ı Hak şöyle buyuruyor:

"Emrolunduğun gibi dosdoğru ol."

(Hud Suresi 112)

Ey Mübârek Ay!

Her yıl olduğu gibi yine "hoş geldin", ama biliyoruz ki yine hoş bulmadın bizi... Fakat senin geliş sebeplerin arasında hoş bulmadıklarını da hoş etmek var elbette...

Senin teşrif buyurma sâiklerin içinde, dünyamıza getirdiğin rahmet ikliminin cezbesiyle nâhoş olanları da hoş etmek var elbette... Senin ziyâret amaçların arasında, insanlığını imhâ ve zâyî eden beşeriyeti yeniden "eşref-i mahlûkat" tahtına oturarak, onları da hoş etmek var elbette...

Yeni bir cehâlet ve fetret devri yaşayan mü'minlerden "Gül Devri"ni soluklayan bir ümmet-i Muhammed inşa etmek var elbette...

Ey Mübârek Ay!

Biliyoruz ki bizim için aslolan; orucun rûhunu yakalamamız, Ramazan'la yakınlaşmamız ve senin getirdiğin o muazzez iklimi hayatımıza hâkim kılmamızdır.

Ey Mübârek Ay!

Biz sana "vedâ" etmek, seni yolcu etmek istemiyoruz... Zîrâ Ramazan'ı gönüllerinin ev sahibi kabul edenler, hayatlarından onu yolcu etmezler...

Ramazan "Elvedâ" edip gitti diye onun mânevî iklimini terk etmezler... Ya Ramazan'da kalırlar, ya da Ramazan'la kalırlar...

Duâ ve niyazımız; Müslümanların Ramazan'ı îman şuuruyla yaşaması, bu mübârek ayın artık bizleri de "hoş bulması" ve oruç tutanların bayram yapmasıdır.

Tuttuğumuz oruçların "bizlere" bayram yaptırması temennîsiyle...

(Dr. Mehmet Güneş, Altınoluk Dergisi, Ağustos 2011)

İbadetin Hayata Yansıması

Necip Fazıl Kısakürek ibadetlerin devamlılığını ve hayata yansımasının önemini bizlere bakın nasıl hatırlatıyor:

"Namaz camiden çıkınca,
Hac Mekke'den dönünce,
Ramazan Oruç bitince başlar."

Bayramın Hakikati

Behlül Dana Hazretleri bayramı ne güzel târif eder:

"Bayram, yeni elbiseler giyinmek için değil, ilâhî azâbdan kurtuluşa erip selâmet ve emniyette olabilmeyi sağlayacak merhamet tezâhürlerinin gerçekleşebilmesi içindir.

Bayram, güzel binitlere binmek için değil, hatâ ve günahları temizleyerek nefsi berraklaştırmak ve böylece Allâh'a götüreceği bir kalb-i selîme sahip olmak içindir."

Bayram O Bayram Ola

Muhammed Lütî Efendi (Alvarlı Efe) Hazretleri'nin meşhur şiiri olan "Bayram O Bayram Ola", günahların affedildiği gerçek bayramı anlatır:

Cân bula cânânını
Bayrâm o bayrâm ola
Kul bula sultânını
Bayrâm o bayrâm ola
Hüzn ü keder def' ola
Dilde hicâb ref' ola
Cümle günâh af' ola
Bayrâm o bayrâm ola
Mevlâ bizi afv ede
Gör ne güzel 'ıyd' ola
Cürm ü hatâlar gide
Bayrâm o bayrâm ola
[...]

Mevlâ'yı cândan seven
Rızâ-yı Hakk'a eren
Lutf-i Hudâ'ya güven
Bayrâm o bayrâm ola
Maarif'in Kalbinde Ramazan

Bu yıl, Milli Eğitim Bakanlığımızın himayelerinde hayata geçirilen Maarif'in Kalbinde Ramazan etkinlikleri, mübarek Ramazan-ı Şerif'in ruhunun okullarımızda belki de ilk kez en güzel şekilde hissedilmesine vesile oldu. Değerlerimizin okullarımızda coşkulu bir şekilde yaşatılmasına sağlayan Milli Eğitim Bakanımız Sayın Yusuf Tekin Beyefendi'ye gönülden teşekkür ederiz.

Bayram Temennimiz

Ramazan Bayramımız mübarek olsun. Huzur içinde güzel bir bayram geçirmemizi diliyorum. Filistin'in, Doğu Türkistan'ın ve tüm mazlum coğrafyaların özgür ve mutlu olduğu, tüm çocukların güldüğü bayramlara ulaşmak umuduyula...

Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi vesellem) Bayram Sünnetleri

- Erken kalkmak
- Yeni ve temiz elbiseler giymek
- Sevindiğini belli etmek
- Yüzük takmak
- Bayrama kadar süren bir dargınlık varsa daha fazla gecikmeden barışmak
- Fakirlere bolca sadaka vermek
- İslamiyet'e doğru olarak hizmet edenlere yardım etmek
- Dargınları barıştırmak
- Akrabayı ve din kardeşlerini ziyaret etmek, onlara hediye götürmek
- Karşılaştığı müminlere güler yüzle selam vermek

Mevla bizi affede,

Bayram o bayram ola...

ÖZEL ÖĞRETİM KURUMLARI BİRLİĞİ
D E R N E Ğ İ

*İşimiz
Eğitim*

@ozkurbir.official